

Lord Lister

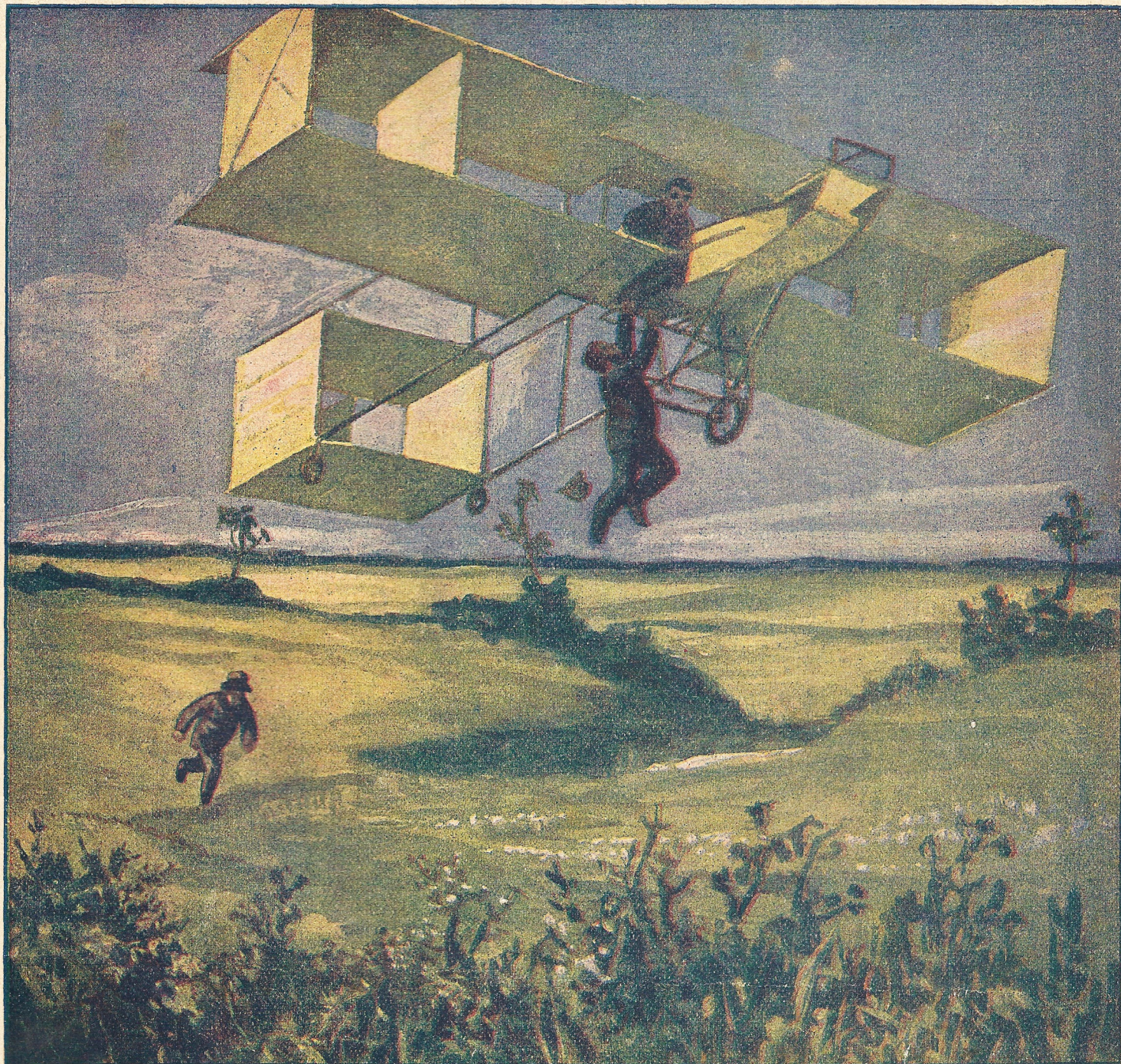
genaamd
De groote Raffles
Onbekende.

No. 68.

De geheimzinnige vliegmaschine.

10 cents.
België 25 cent.

Met beide handen hield de politie-inspekteur Baxter zich krampachtig vast aan de staven.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De eed uit wraak.

Met een schel geluid, dat honderdvoudig weerklonk langs het overwelfde perron, liep een trein het station binnen en stond weldra stil.

Het was de bliksemtrein van de Chattam-Dover lijn. „Charing Cross! Charing Cross!” riepen de conducteurs en liepen langs den trein op en neer.

Uit een der laatste waggons stapten drie mannen; in weerwil van hun moderne kleeding zag men op het eerste gezicht, dat het geen Europeanen waren.

Twee van hen schenen omstreeks dertig jaar oud te zijn.

De derde viel op door zijn langen witten baard, die een groot contrast vormde met zijn bronskleurig geelaat. De beide jongeren droegen zwarte, kort geknipte baarden en de doordringende zwarte oogen schitterden in hun bruine gezichten.

Gedurende eenigen tijd keken alle drie rond langs het rumoer van het reusachtige centraal-station.

Eindelijk riep de grijsaard, die de geleider scheen te zijn, iets in een vreemde taal zijn medereizigers toe, waarop zij naar den uitgang gingen.

De drie vreemde gestalten boden een eigenaardig gezicht aan, toen zij door de bonte menigte liepen; het waren groote en slanke figuren, die hun hoofden trotsch omhoog geheven hieven.

Menigeen keek hen verwonderd aan en een kleine, zeer nieuwsgierige vrouw wendde zich tot een der dienstdoende politie-agenten, met de vraag wie deze vreemdelingen wel zijn mochten.

Deze haalde de schouders op en antwoordde op vriendelijken toon:

„Ik kan u niets omtrent hen mededeelen, dame. Misschien een gezantschap, dat incognito hier gekomen is; waarschijnlijk zijn het Indiërs.”

„Indiërs”, vroeg de nieuwsgierige verwonderd.

„Dat denk ik wel, dame. Ik zou mij al zeer vergissen als ze niet uit Indië gekomen zijn. Voor vijf jaar stond ik zelf nog bij onze koloniale troepen en heb deze typen van menschen dikwijls gezien.”

„O! daarvan moet ge mij wat vertellen! Wat zouden die Indianen hier willen?”

De vragende vrouw was den agent van politie genaderd, zoodat de groote breedgeschouderde man op haar moest kijken, toen hij lachend antwoordde:

„Wat deze Indiërs hier willen doen, kan ik u waarlijk niet zeggen, en om u de ervaringen, die ik in Indië heb opgedaan, te vertellen, daarvoor heb ik geen tijd, want ik heb dienst. Good bye!”

Terwijl hij groette, ging hij snel weg en liet de kleine vrouw staan.

Intusschen waren de beide Indiërs naar een koetsier gegaan en de grijsaard gaf hem een adreskaart, waarop de naam van een der eerste hotels te Piccadilly stond.

In vluggen draf ging men naar dit hotel.

De Indiërs bewaarden gedurende den rit door de drukke straten het stilzwijgen.

De ijzige kalmte van deze drie personen maakte geen aangename indruk; als standbeelden zaten zij in het rijtuig en slechts aan de gitzwarte oogen, die gedurig naar alle kanten keken, zag men dat zij leefden.

De oudste der drie overhandigde den eigenaar van het pension een aanbevelingsbrief en spoedig waren de noodige formaliteiten afgeloopen.

Men had de vreemdelingen hun vertrekken aange-wezen.

Nauwelijks was de deur achter hen gesloten of de grijsaard verbrak het stilzwijgen. Vlug maakte hij zijn handkoffer los, nam daaruit eenige gouden Boeddha-beelden en zette die met grooten eerbied op tafel.

Uit kleine busjes schudde hij korrels op een koperen schaal die op een driehoek rustte en stak ze toen in brand.

Een zoetachtige, bedwelmende lucht doorstroomde het vertrek en de witte wolkjes, die uit de wierook-schaal omhoog stegen, hulden het kleine afgodsbeeld in een doorzichtigen nevel.

Een tevreden uitdrukking trok over het gelaat van den grijsaard, toen hij er naar keek.

Daarna nam hij uit den zak van zijn overjas een klein instrument, dat op een sierlijke zilveren fluit geleek.

Hij zette die aan zijn lippen en een zangerige toon klonk door het vertrek, terwijl zijn beide makkers, wier kamers aan de zijne grensden, door hem geroepen werden.

Met snelle schreden kwamen zij naar hem toe, bleven echter aan de deur van zijn vertrek staan en vroegen beiden tegelijk:

„Wat beveelt gij, waarde broeder en heer?”

De grijsaard deed zijn jas uit en stroopte de hemdsmouwen omhoog, zoodat de bovenarm te voorschijn kwam, waarop zich drie groote litteekens vertoonden.

Met zijn linkerhand wees hij naar die litteekens en zei met diepe, halffluide stem:

„Broeders! ziet mijn litteekens en bedenkt, dat onze heilige opperpriester zijn arm zoo aan Asru wijdde, opdat hij onder zijn bereik kon krijgen en straffen hen, die ons allerheiligste geschonden hebben.

Getrouw aan onzen eed, dien wij voor den koning der waarheid hebben afgelegd, zijn wij den misdadiger tot hierheen gevolgd en ik hoop, dat Boeddha ons zegenen zal en wij nu eindelijk onze heilige zending mogen vervullen. Daarom, mijn broeders, laat ons den eed vernieuwen, dien wij voor den Allerhoogste hebben afgelegd.”

De beide jonge Indiërs ontteden zich eveneens van hun jassen en ontblootten hun bovenlichamen.

Intusschen nam de grijsaard een kleine zilveren lancet uit den koffer en boorde die in zijn linker bovenarm, daar waar zich reeds de drie litteekens bevonden.

Een der jonge Indiërs ving het stroomende bloed in een zilveren schaal op, terwijl de andere half luid tooverwoorden sprak en de kleine lancet uit de wond trok.

Daarop nam hij de schaal en hij die het eerst het bloed van den oude had opgevangen, stiet nu de lancet in zijn arm, terwijl de grijsaard thans, onder het uitspreken van tooverwoorden, de lancet weer uit de wond trok.

Nadat ook de derde dezelfde operatie ondergaan had, zette de oudste de schaal met het bloed der drie Indiërs voor het afgodenbeeld.

Terwijl hij zich nu tot zijn medereizigers wendde, zei hij:

„Doet zooals ik, legt uw rechterhand op de wond en spreekt met mij den eed uit, dien wij voor den opperpriester in den tempel des Heeren gezworen hebben.”

Alle drie traden voor het afgodsbeeld en wel zoo, dat de grijsaard in het midden kwam te staan, terwijl de beide anderen eenigszins achterwaarts stonden, zoodat zij te zamen een driehoek vormden met de spits naar het afgodsbeeld gekeerd.

Schrikwekkend klonk de vreeselijke eed der drie mannen; deze luidde:

„Heer der wereld, gij ziet in onze harten, want gij zijt de Alwetende. Wij zweren u, dat wij door landen en over zeeën de roovers zullen volgen, over bergen en dalen en niet rusten zullen, voordat wij het wonderdadige oog gevonden hebben van den heiligen Siwa.

Niemand van ons zal ooit zalig worden en uw hemel zal voor ons gesloten blijven totdat wij onze gelofte volbracht hebben.”

Met de handen ten hemel geheven, bleven zij nog in stil gebed staan; daarna greep de grijsaard de schaal met bloed der drie wrekers en bracht die aan den mond.

POOL's ODOL in reform flacons laat geen pénétranten geur in
de glazen achter, 1/1 flacon 80 ct., 1/2 flacon 50 ct.

DE GEHEIMZINNIGE VLEGMACHINE.

„Boeddha, gij alwijze, gij machtige, gij koning der koningen, gij hoort onzen eed.

Niet eerder zullen wij iets nuttigen, voordat het weldadig oog van den heiligen God Siwa door ons gevonden is en weer in zijn heiligen tempel terug gebracht.

Wij zijn van een en hetzelfde bloed, wij zijn broeders.”

„Wij zijn van een en hetzelfde bloed, wij zijn broeders!” klonk het van de lippen van ieder der drie, zoodra de schaal met bloed door hen naar den mond was gebracht.

Nadat deze gruwelijke ceremonie ten einde gebracht was, wieschen de Indiërs hun wonden af, waaruit nog

altijd het roode levenssap vloeide en trokken daarna hun bovenkleeren weer aan.

Gedurende eenigen tijd was behalve het eedsformulier geen woord gesproken, en op hun aangezichten lag een uitdrukking van dweepzucht.

Zij keken ernstig voor zich uit en hun zwarte oogen fonkelden met koortsachtigen glans.

De grijsaard sloot het Boeddhabeeld, de kleine lancet en de schalen weer in zijn koffer.

Daarna wees hij naar het groote vloerkleed en zei:

„Gaat zitten broeders, en laat ons overleggen hoe wij de goddelooze roovers kunnen achterhalen.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

Terug in zijn woning.

„Goeden morgen, Charly. — Zeg, heb je goed gerust?”

Met deze woorden trad een jong, elegant gekleed man van omstreeks dertig jaar, het vertrek binnen. Uit zijn gebruind gelaat keken een paar schrandere oogen en de fijn besneden mond vertoonde een rij sneeuw witte tanden, waartusschen een sigaret stak.

Hij trad op een jongen man toe, die voor het schrijfbureau bij het venster zat en daar werkte. Terwijl hij hem de hand reikte, sprak hij:

„Zijt ge al weer vlijtig bezig? Ik dacht, dat wij ons wel eenige dagen van rust mochten gunnen na dezen vermoeienden zeetocht.”

„Ik gevoel mij gezond en wel, Edward, en ik ben vroolijk en tevreden.”

„Gij dus ook!” lachte lord Lister, ging naar de ontbijttafel en bediende zich zelf.

„Het is toch vermakelijk! Daar hebben wij de halve wereld afgereisd, mochten de romantische schoonheden van Indië bewonderen en gevoelen ons eerst weer volkomen wel en tevreden, als men teruggekeerd is in den Londenschen mist, waardoor men geen vijf stappen van zich af zien kan.

Wat zijn we toch aan ons huis gehecht!”

Charly was intusschen ook bij de tafel gekomen en nam tegenover zijn vriend plaats, hij antwoordde:

„Ja, Edward, ik wil gaarne bekennen, dat je gelijk hebt. Ik ben zeer blij, dat wij weer in Londen zijn. Wij hadden het daarginds zoo eenzaam en verlaten; wij hadden geen bekenden.”

„En hier,” gaf lord Lister ten antwoord, „hebben wij ten minste onzen vriend Baxter!”

Charly begon luidkeels te lachen.

„Het is nog de vraag of hij er zich over verheugen zal, als hij gewaar wordt, dat ge weer hier zijt!”

Lord Lister werd ernstig.

„Ik denk, dat het hem dezen keer niet onaangenaam zal zijn.”

„Hoe zoo, Edward? Ik begrijp je niet.”

„Welnu, ik denk, dat het hem toch verheugen zal eindelijk gelegenheid te vinden de sekte der duivelsbroeders onschadelijk te kunnen maken.”

„Maar Edward, hebt ge dan de gedachte daaraan nog niet laten varen? Ik dacht, dat wij in Indië genoeg doorgestaan hadden en dat je er tevreden mee zoudt zijn, Blackhorst den schat ontnomen te hebben, dien hij de arme Ellen en haar moeder ontnemen wou. Waarom wilt ge nu nieuwe moeilijkheden verwekken?”

Geloof mij gerust, dat de duivelsbroeders overal hun vertakkingen hebben en niet minder gevaarlijk zijn dan de Mafia”.

„Maar met deze ben ik ook klaar gekomen, zooals gij weet. Buitendien heb ik een eed gedaan, met deze onmenschen af te rekenen en ik zal die houden.”

Terwijl Lister deze woorden sprak, was hij steeds ernstiger geworden en uit zijn gelaatstrekken sprak een groote vasthoudendheid.

Charly kende zijn vriend genoeg om te weten, dat hij in zulke gevallen geen tegenspraak dulde.

Hij zuchtte en ging ontbijten.

De lord dronk eenige teugen koffie en ging daarna zitten om de ochtendeditie van de „Times” te lezen.

Onder het lezen helderde zijn gelaat meer en meer op en eindelijk begon hij hartelijk te lachen. Hij legde het blad neer en zei:

„Vindt je niet, Charly, dat die spionnenberichten eigenlijk grappig zijn? Hier kun je weer ellen-lange berichten lezen over het geheime luchtschip, dat bijna iederen nacht boven Londen te zien moet zijn. Men vermoedt weer, dat het Duitsche spionnen zijn.”

„En wat denkt gij daarvan?”

„Nu, aan Duitsche spionnen geloof ik natuurlijk niet. Misschien is het een Engelschman, die een gewichtige uitvinding nog voorloopig geheim wil houden.

Misschien is het ook wel een schurkenstreek.

Ik moet in elk geval bekennen, dat de zaak mij ten hoogste interesseert en dat ik daarover evenzeer in spanning verkeer als onze vriend Baxter.”

„En je wilt dien armen man nog met andere raadse-len plagen en hem tegen de duivelsbroeders ophitsen”, ging Charly voort. Ofschoon hij bij het uitspreken dezer woorden lachte, kon men hem toch aan zien, dat hij nog steeds eenige hoop koesterde, zijn vriend van de gevaarlijke onderneming te doen afzien.

Lord Lister antwoordde niet; hij haalde de schou-
ders op en scheen volkomen in de courant verdiept te zijn.

Toen hij het blad omgekeerd had, keek hij plotse-
ling met zeer veel belangstelling naar den inhoud eener advertentie.

Hij las:

„Er wordt gevraagd, om dadelijk in dienst te tre-
den een bediende, die eenige technische kennis be-
zit. Reflecteerenden moeten de beste getuigenissen
kunnen overleggen. Zich aan te melden tusschen 12—3
uur.”

BLACKHORST, Fleetstreet 87”.

Terwijl hij met zijn hand op de courant sloeg, riep hij uit:

„Dat treft zoo goed mogelijk! — Spoedig, Charly, maak eenige getuigschriften klaar!”

Verwonderd keek de secretaris naar zijn vriend en meester.

Lord Lister wees met zijn vinger naar de advertentie en liep met rassche schreden het vertrek op en neer. Aan zijn gelaat kon men duidelijk zien, dat hij groot-sche plannen smeedde.

Nauwelijks had Charly de advertentie gelezen of hij zei:

„Hoe, Edward, ge wilt toch niet.....?”

„Jawel, mijn jongen, ik wil! Wend maar geen pogin-
gen aan om mij van gedachten te doen veranderen; je weet, dat zulks doelloos is en dat ik nooit terugdeins om datgene uit te voeren, waartoe ik besloten ben.

Laat ons nu onze beschermelingen eens bezoeken en eens kijken hoe zij zich geïnstalleerd hebben. Zoodra we teruggekeerd zijn moet ik eenige brieven schrijven en in dien tijd kunt ge alles bijeen brengen wat ik noodig heb voor het spelen van mijn nieuwe rol.”

Gedurende het uitspreken dezer woorden had lord Lister een klein pakje uit zijn bureau genomen. Toen hij dit geopend had, kwam een enorm groote, prachtige steen te voorschijn.

Als verblind door den wonderbaren glans van dit kleinood, sloot Charly een oogenblik de oogen. Daarna zei hij verwonderd:

„He, wat is die prachtig! — Als men dezen steen aanschouwt, dan kan men begrijpen, dat er den Indiërs zeer veel aan gelegen ligt, dit kleinood weer in hun bezit te krijgen. Als zij ons maar niet op het spoor komen!”

Lord Lister liet de zonnestralen op den kostbaren steen spelen, lachte en zei:

„Maar Charly, meent ge in ernst, dat de Indiërs ons tot hier in Londen zullen vervolgen? — Ik zou met je willen wedden, dat zij zich reeds lang getroost heb-
ben en een valschen steen als oog geplaatst hebben in hun afgodsbeeld en ik sta je er borg voor, dat de valsche steen niet minder wonderen doet dan deze echte; de priesters zullen wel zoo sluw geweest zijn, het verlies geheim te houden en voor het domme volk is het toch hetzelfde of het voor hun afgod gaat dansen, terwijl deze een echt of een valsch oog heeft.”

„Misschien heb je gelijk, Edward, en ik zelf geloof eigenlijk ook niet, dat de Indiërs ons zullen vervolgen. Hoe zouden zij ons ook op het spoor zijn gekomen?

Het is slechts een zekere vrees, die zich aan mij opdringt."

„Nee, dat is de kracht van de suggestie," zei lord Lister, en pakte den kostbaren steen weer in. Daarop ging hij naar een ijzeren brandkast, die tusschen twee deuren aan den muur stond, en opende het slot daarvan met een kleinen sleutel, dien hij aan zijn horlogeketting droeg.

„In elk geval zal het goed zijn, dat ik den steen hier bewaar, want het zou mij in het geheel niet aangenaam zijn wanneer de kracht die hij bezit, zoo ver ging, dat hij dieven hierheen lokte, die niet eens zooveel verstand er van hebben, om de waarde te kunnen taxeerden."

Charly maakte eenige brieven, die hij voor het binnenkomen van den lord geschreven had, voor de post gereed, en Raffles sloot intusschen den kostbaren steen weg in de brandkast.

Daarna keek hij op zijn horloge en zei:

„Het is wel is waar nog wat te vroeg om bezoeken af te leggen, maar in dit bijzondere geval zal men ons wel excuseeren. Nu willen wij met ons beiden Ellen en haar moeder bezoeken en eens kijken hoe zij zich met Kysagotami geïnstalleerd hebben. Daarna moeten wij onmiddellijk naar hier terugkeeren, want ik wil mijn geluk bij Blackhorst beproeven.

Gelukt het mij, daar als bediende te worden aangenomen, dan zal ik de duivelsbroeders spoedig aan het gerecht kunnen overleveren! Kom nu mee, Charly!"

De beide vrienden maakten zich tot vertrek gereed en terwijl lord Lister nog een sigaret had opgestoken, begaf hij zich, onder het zingen van een liedje, met Charly op straat.

DERDE HOOFDSTUK.

Een ongeluksbericht.

Het meest westelijke eindstation van de Central London Railway is Uxbridgeroad. Eenigszins zuidelijk van dit station lag midden in een park een klein, vriendelijk huisje, waarvan de vensters door het dichte struikgewas gluurden en aan den voorbijganger duidelijk lieten zien, dat hier rust en vrede moesten wonen.

Het huisje, een kleine landelijke villa, was slechts van een étage voorzien.

Aan de parkzijde had men langs de waranda klimrozen geplant, die voordeelig afstaken bij de grijze kleur van het gebouw.

Langs deze waranda gaande, kwam men in een groot vertrek, dat als salon was ingericht.

Naast een der beide breede vensters stond een gemakkelijke leuningstoel, die met bruin leder overtrokken was. Een prachtig geborduurd sluimerkussen hing over de leuning en diende aan een bejaarde dame, die in den stoel zat, tot steun voor haar hoofd.

Voor haar lag een jong meisje geknield, dat haar gevouwen handen op den schoot der vrouw had gelegd,

terwijl zij met een lachend gelaat naar haar opkeek.

De gelaatstreken der beide vrouwen hadden zeer veel overeenkomst. Tusschen het blauwzwarte haar der moeder vertoonden zich weliswaar reeds eenige grijze haren, maar het was nog even dik als dat der dochter.

„Zou hij heden wel komen, moeder?" vroeg de jongste der beiden, en haar oogen dwaalden over het park, dat door de zon werd beschenen.

De trekken der moeder werden levendiger.

Zij streek liefkoozend over de weelderige lokken van haar kind en antwoordde:

„Onze weldoener zal zeker komen, Ellen. Maar het is nog vroeg in den morgen en hij zal nog wel vermoeid zijn van de verre reis. Heb je dan zoo'n groot verlangen naar hem?"

Het jonge meisje bloosde en zij keek naar den grond. Met zachte stem antwoordde zij:

„Ja, moeder, ik verlang er naar, hem weder te zien en dat zal bij u ook wel het geval zijn. Aan hem toch hebben wij ons levensgeluk te danken. Als hij er niet

geweest was, dan zouden wij elkander nooit gevonden hebben en wij hadden nooit zóó kunnen leven als nu het geval is. Daarom is het toch zeer natuurlijk, dat ik altijd aan hem denk en er naar verlang, dat hij hier komt."

De moeder was ernstig geworden. Zij kustte Ellen op het voorhoofd en antwoordde:

„Ja kind, je hebt gelijk. En al wilden wij ons verdere leven geheel aan hem wijden, dan nog zouden wij zijn goedheid niet kunnen beloonen.

Hoeveel goedheid heeft deze man niet reeds bewezen aan armen en onderdrukten!

Denk maar eens aan onze nieuwe huisgenoot. Wat is dat een lief, goed mensch. Zonder zijn hulp was zij door het fanatisme der Indianen niet alleen van haar schatten, maar ook van haar leven beroofd geworden.

Ook zij heeft haar leven, haar vrijheid en haar bezittingen aan hem te danken!"

De oude dame, die door haar redeneering steeds meer opgewonden was geworden, stond op en liep in het vertrek op en neer.

Plotseling bleef zij staan en ging voort:

„Wat is hij toch een braaf mensch! Ik ben er blij om en trotsch op, dat ik hem gevonden heb, dat ik Raffles....."

„O, noem dezen naam niet!" viel Ellen haar in de rede, en verborg haar gelaat in de handen.

„Waarom niet, mijn kind? — Deze naam is een eeretitel, want het is de naam van iemand, die als de eeuwige rechtvaardigheid door de wereld gaat en die weder tracht goed te maken, wat slechtheid en gemeenheid misdaan hebben. Al moet deze edele man ook, om zijn doel te bereiken, somtijds naar middelen grijpen, die door de wet verboden worden, dan doet hij dit slechts ter wille der rechtvaardigheid."

Deze woorden had mevrouw Marie Warner met geestdrift uitgesproken, zoodat haar oogen straalden.

Verwonderd keek Ellen haar moeder aan, sloeg de armen om haar hals en zei:

„Ja, moeder, u hebt gelijk. Eerst thans gevoel ik, dat u de waarheid sprak toen u den naam Raffles een eeretitel noemdet!"

Op dit oogenblik werd de deur geopend en een dame snelde ademloos het vertrek binnen.

Zij scheen tusschen de twintig en vijf-en-twintig jaar oud te zijn en was buitengewoon mooi. In het bruine gelaat, dat dadelijk de vreemdelinge verried, glinsterden een paar zwarte oogen, die in tranen baadden en haar mond vertrok zich tot weenen.

De in donkere zijde gekleede dame viel gillend op een stoel neer en brak in luid snikken uit.

Verschrikt snelden de beide vrouwen naar de schreiende toe.

„Wat mankeert u, Kysagotami? Is er iets gebeurd? — Spreek toch!"

De aangesprokene tilde haar sluier op en greep met haar kleine, bevende handen de rechterhand der bejaarde dame. Wanhopend sprak zij:

„Ik ben verloren! Wij zijn allen verloren!"

Mevrouw Warner sprak haar geruststellend toe en Ellen haalde een reukfleschje uit een aangrenzend vertrek om de dame weer tot zichzelf te brengen.

„Wees toch kalm, mijn kind! Vertel bedaard wat u overkomen is."

Nadat Kysagotami eenigszins bedaarder was geworden, vertelde zij met halfluide stem het navolgende:

„Ik was heden in de vroege naar het park gegaan en had, zooals lord Lister mij had geraden, den bediende Hassan ter begeleiding meegenomen. Toen wij in Bayswaterroad in den trein wilden stappen om terug te keeren, dacht ik dat een spook mij vervolgde.

Ik zag plotseling Asru in mijn nabijheid."

„Wie is Asru?"

„Een priester van Boeddha!"

Ellen en haar moeder lieten beiden een kreet hooren. Mevrouw Warner was bleek geworden, terwijl men op Ellens gelaat meer nieuwsgierigheid dan angst kon lezen.

In ademlooze spanning volgden de beide vrouwen de woorden van Kysagotami.

„Hij was in gezelschap van twee andere mannen, die ik niet kende; maar ik twijfel er niet aan, of dat waren ook Indiërs."

„Maar kunt ge u niet vergist hebben?" vroeg Ellen.

Treurig glimlachend, schudde Kysagotami het hoofd en antwoordde:

„Nee, mijn kind. Ik ken Asru te goed; al droeg hij ook Europeesche kleeren, ik herkende hem toch op het eerste gezicht."

In wanhoop voegde zij hier aan toe:

„O, ik wist het wel, dat zij zouden komen! Ik ben uw ongeluk! ik stort u allen tegelijk met mij in het verderf."

„Maar wat kunnen zij dan doen? Gij zijt toch hier te Londen en als het noodig is, dan zullen de Engelsche wetten u beschermen", zei Ellen.

Kisagotami antwoordde niets, maar mevrouw Warner zei:

„Kindlief, je kent de dweepzucht van onze stamgenooten niet.

In hun wraak zijn deze menschen verschrikkelijk en ik ben er vast van overtuigd, dat zij de ongelukkige zullen vinden. De kaste der priesters is hebzuchtig. Niet het feit, dat Kisagotami hun ontkomen is, heeft hen over zee en bergen naar hier gelokt, maar de groote schatten hebben dat gedaan en daar hun ook nog, zooals ik vernomen heb, een kostbaar heiligdom ontstolen werd, konden wij nauwelijks iets anders verwachten.

Deze menschen zijn meedoogenloos in hun haat en zeer bloeddorstig. Is het niet zoo?” vroeg zij aan Kisagotami.

Deze gaf een toestemmend antwoord. Plotseling, terwijl zij angstig luisterde, zei zij: „stilte!”

Men hoorde voetstappen naderen. De deur werd geopend en de reusachtige gestalte van een kleurling verscheen. Hij droeg een donkere livrei en slechts de muts, die hij op zijn zwart haar droeg, duidde zijn Oostersche afkomst aan.

De man was aan de deur blijven staan en de armen over de borst gekruist, zei hij:

„Sihdi laat u vragen, of u hem ontvangen kunt?”

Deze woorden werkten als een electriche schok op de dames. Ellen snelde naar de deur en uit den mond van Kysagotami hoorde men een zucht van verlichting.

Met zachte schreden trad lord Lister het vertrek binnen, gevolgd door zijn vriend Charly Brand.

Bij den aanblik der wanhopende vrouwen ging de lord een stap achteruit en de glimlach verdween van zijn lippen toen hij Kysagotami zag.

„God zij dank, dat u komt!” klonk het uit aller mond.

Lord Lister had spoedig zijn gewone bedaardheid teruggekregen en zei lachend:

„Deze aangename ontvangst is zeer streelend voor mij. Maar daar ik deze niet kan toeschrijven aan mijn onbeduidende persoonlijkheid, kom ik tot de veronderstelling, dat gij, mijne dames, mijn raad en hulp noodig hebt. Zeg mij dus, wat er gebeurd is?”

Intusschen had Charly de dames gegroet en op uitnoodiging van mevrouw Warner namen allen om de groote tafel plaats, die in het midden van het vertrek stond.

Hassan, de Mahomedaansche bediende van lord Lister, dien de lord ter bescherming der dames op de villa te Chiswick had achtergelaten, stond nog steeds bij de deur.

Hij had zijn armen over de borst gekruist en zijn blikken steeds op zijn heer gevestigd; aan de uitdrukking van zijn oogen zag men, dat hij met groote liefde aan den lord gehecht was.

Kysagotami vertelde in korte woorden van haar ontmoeting met de Indiërs en vroeg Lister raad.

„Ik ben mijn leven hier niet zeker, ik kan hier onmogelijk langer blijven”, besloot zij haar woorden.

Gedurende dit verhaal was Raffles hoogst ernstig geworden.

Toen Kysagotami haar kort verhaal geëindigd had, keek hij een oogenblik voor zich. Een goed opmerker had zeker aan het fonkelen der oogen van den lord kunnen opmerken, dat hij ernstig nadacht.

Eindelijk verbrak hij het stilzwijgen, dat eenige minuten geduurd had, en sprak:

„Dat ziet er verduiveld ernstig uit. Ik geloof echter toch, dat wij de eer van dit bezoek aan Londen niet te danken hebben aan het belang, dat zij in u stellen, Kysagotami, doch dat het wonderbare oog van den Siwa, dat de Indiërs met recht in mijn bezit wanen, de reden van hun komst is.

Het zal dus voor alles noodig zijn, dat ik zelf, als ook mijn vriend Charly, zoo weinig mogelijk naar hier komen, om de vervolgers niet op uw spoor, Kysagotami, te brengen; ik zal het persoonlijk wel met deze heeren klaar spelen! Dan echter — en dat is mij om uwentwil zeer pijnlijk, Kysagotami, zult ge weinig, of liever in het geheel niet, uit mogen gaan, voordat het gevaar voorbij is.”

„O, geen voet zet ik meer buitenshuis! Doch ook hier kan ik niet blijven. Wanneer het bekend werd, dat ik in dit huis woon, zou ik ieder oogenblik van angst vergaan; ik moet mij daarom verbergen.”

„Ja, maar waar?” vroeg de lord peinzend.

„Daar weet ik raad op”, viel mevrouw Warner in de rede. „Boven in den rechtervleugel bevindt zich een kamer, die zeer mooi is ingericht, doch helaas geen venster heeft. Zij is ouderwetsch gemeubileerd en was er voor bestemd, om een vreemdeling in geval van nood daar te herbergen. De ingang naar dit vertrek is slechts door de kamer te bereiken, die Hassan nu bewoont.”

De oogen van den lord begonnen te fonkelen.

„Dat treft uitstekend”, fluisterde hij in zichzelf en voegde er, zich tot Kysagotami wendend, aan toe:

„In de vooronderstelling, dat u met deze gevangenis genoegen neemt, geloof ik, dat ik de verantwoordelijkheid voor uw veiligheid op mij kan nemen, tot dat

het mij gelukt is, de vervolgers uit Londen weg te lokken."

Verheugd stemde de dame toe, en lord Lister riep Hassan bij zich.

„Hoor eens, Hassan. Ik vertrouw je het leven van Kysagotami toe. Je hebt gehoord, dat de Indianen ons vervolgen. Je zult mij zweren — bij den baard van den profeet — dat je met je leven voor Kysagotami's veiligheid wilt instaan."

Hassan's oogen begonnen te schitteren. Hij richtte zich trotsch op en de armen naar den Hemel gericht, met het gelaat naar het Oosten, zwoer hij de heiligste eeden der Mahomedanen, „bij den baard van den profeet."

Raffles knikte tevreden en wendde zich nu weer tot de dames.

„Ik geloof, dat ik nu gerust omtrent uw veiligheid kan zijn, even gerust, alsof ik zelf de wacht hield, hetgeen ik helaas niet kan doen, want andere plichten roepen mij voor langen tijd naar een afgelegene plaats. Wij zullen elkaar dus voorloopig niet weerzien. Mijn vriend Charly zal van tijd tot tijd vermomd naar hier komen en mij dan van alles wat hier voorvalt op de hoogte houden; hij weet waar hij mij kan vinden."

De drie dames hadden met aandacht naar lord Lister's woorden geluisterd. Nu begonnen zij, als uit één mond, klaagliederen aan te heffen. Ellen was bleek geworden en wrong wanhopend de handen, toen zij zei:

„Nee, dat is onmogelijk, dat wij zoo langen tijd zonder bericht van u zullen zijn. Wij zouden van angst omtrent uw lot vergaan."

De oogen van Kysagotami hadden zich met tranen gevuld, zij viel op den grond en voordat Raffles het had kunnen verhinderen, had zij zijn hand gegrepen en met heete kussen bedekt.

„O, mijn redder, mijn verlosser, begeef u niet in nieuwe gevaren! Ik weet, hoe wreed de priesters zijn

en dat zij u in de eerste plaats zoeken, evenals het bewuste kleinood.

O, mijn God, wanneer men u vond! Nee, liever wil ik vrijwillig mijn leven opofferen, wanneer u dit uit de handen van die barbaren kan redden, dan dat ik er in toestem, dat u zich om mijnentwille in gevaar zou storten."

De weenende was buiten zichzelf van verdriet en wanhoop. Raffles trok haar zacht naar zich toe, doch hij had moeite om haar wat tot bedaren te brengen.

„Ik zeide toch niet, dat ge zonder bericht van mij zoudt blijven; mijn vriend zal u geregeld bericht verschaffen, en hij zal mij ook over uw toestand mededeelingen doen.

Alleen kan ik niet persoonlijk komen, daar mij andere zaken wachten en omdat het — voor uw veiligheid — ook beter is, wanneer ik mij verwijderd houd. Dus stelt u gerust en weest allen getroost. Ik laat u onder goede bescherming achter, onder de veilige hoede van Hassan."

De lord keek naar den Mahomedaan, die nog aan de deur stond, en deze legde zijn handen gekruist op zijn hart, voorhoofd en oogen.

„Om mijnentwil hebt u u niet bezorgd te maken. Ik ben reeds aan vele gevaren ontkomen en zal ook dit wel ontgaan.

Ik vertrouw op mijn geluk, op mijn goed gesternte, dat mij verlicht en den weg aanwijst, dien ik moet gaan, om slechtheid en domheid te bestrijden."

Raffles stond daar als een god der wraak, met het hoofd omhoog gericht tusschen de drie dames, die bewonderend naar hem keken als naar een hooger wezen.

Charly stond van verre en keek naar den lord.

Een gevoel van trotsche vreugde vervulde zijn borst, dat hij zulk een man zijn vriend mocht noemen en aan zijn heldendaden mocht deelnemen.

VIERDE HOOFDSTUK.

De beide medeplichtigen.

Wij bevinden ons in een elegant tehuis voor vrijzellen in de Fleetstreet.

Het is tegen twaalf uur des middags. De lentezon werpt haar stralen door de hooge vensters en spiegelt zich in allerhande vreemde wapenen, waarmede de kamer versierd is.

Dikke Indische tapijten, vellen van luipaarden en tijgers bedekken den vloer.

Zeldzaam gevormde geweren, pistolen, messen, waarvan de grepen met kostbare edelgesteenten versierd waren, hingen aan den muur.

Op den schoorsteen stonden Indische afgodsbeelden, vazen en allerhande versierselen uit vreemde landen.

Men dacht in een museum te zijn.

Een ding hinderde het oog van den kunstkenner; aan den rechterkant van den muur stond een groote ijzeren brandkast.

Voor een elegante schrijftafel, aan den anderen kant van het vertrek, zat een man.

Een halflange, Indische chamber-cloack, met kostbare garneering versierd, bedekte zijn bovenlijf, waaruit een lichtgrijze broek van den laatsten snit te voorschijn kwam.

Hij legde de courant, waarin hij tot nu toe gelezen had, voor zich op de tafel en trad aan het venster.

Nu eerst kon men zijn gelaat goed beschouwen. Een paar kleine fonkelende oogen gaven aan het vaalgele aangezicht van den overigens eleganten, sterken man iets terugstootends. Een groot litteken van den rechtslaap tot aan den hoek van zijn mond liep kruiselings over zijn gelaat.

Plotseling werd een eigenaardig geluid vernomen.

De man snelde naar een versiering, die zich naast de brandkast bevond. Hij schoof het Indische tapijt, dat de wapens tot achtergrond diende, op zij en drukte op een verborgen knop.

Als door een onzichtbare hand gedreven, ging de muurversiering bijna een halve meter uit elkander, terwijl de wapens zacht tegen elkander rinkelden.

Door de daardoor ontstane smalle spleet drong zich een eenigszins dikke gestalte. De kleine man, die door deze vreemde deur naar binnen kwam, kon slechts met moeite met zijn dik lichaam door de wapens heendringen.

Op den scherp gebogen neus prijkte een lorgnet, waardoor de geslepen, kleine oogen fonkelden. Een verlegen lachje kwam over het roode, eenigszins opgedrongen gelaat, toen hij de verontwaardigde uitdrukking zag, waarmede de bewoner van dit huis zijn gebaren volgde.

„Waarom komt ge door deze geheime deur? Je weet toch, dat voor jouw lichaamsbouw deze weg ongemakkelijk is en je gebruikt hem steeds zonder dringende reden; ik houd daar niet van!”

„Wees niet boos, Blackhorst; je weet, dat ik niet gezien wil worden.”

„Wat is dat nu weer voor onzin! Men weet toch, dat wij vriendschappelijk met elkander omgaan, waarom kan je dan niet bij mij in- en uitgaan, zooals ieder ander bezoeker?”

„Wel, zeker is zeker”, sprak de kleine man en sloot voorzichtig de deur weer achter zich dicht.

„Bangerd!” fluisterde Blackhorst en ging naar zijn schrijftafel, zich gemakkelijk weer in zijn stoel neerzettend.

De kleine man was met korte, trippelende voetstappen in het vertrek gekomen, had een stoel gekregen en ging met veel gedruisch, doch met sierlijke bewegingen, daarin plaats nemen.

Daarna nam hij uit den zak van zijn lichtgrijze jas een zakdoek, nam het lorgnet van den neus en maakte de glazen schoon.

Zwijgend keek Blackhorst zijn gast aan. Eindelijk vroeg hij hem op tergenden toon:

„Wat wilt ge nu eigenlijk, Wabson?”

De gevraagde keek verwonderd op.

„Ik wilde je zien, Blackhorst.”

Deze fluisterde iets onverstaanbaars tusschen de tanden, en Wabson ging voort:

„Dan wilde ik je vragen, of je reeds een vertrouwen bediende hebt gevonden, die voor onze doeleinden geschikt is.”

„Tot nu toe heb ik op mijn advertentie slechts eenige aanbevelingen van bemiddelaars bekomen. Ik zou echter liever onmiddellijk en persoonlijk iemand engageeren, want je weet, dat wij zeer voorzichtig moeten zijn.

Wij kunnen ons helaas niet meer alleen behelpen en moeten een vreemde in dienst nemen. Deze geheele zaak bederft mij, eerlijk gezegd, mijn goed humeur, want wie weet, of ik spoedig iemand zal vinden, die bruikbaar is, zonder dat wij verraad hebben te vreezen.”

„Dat is juist ook mijn grootste zorg. Dat zoo'n vreemd mensch niets bemerkt, is eigenlijk nauwelijks te vooronderstellen, want daarvoor moet hij dom zijn als een ezel en dan zou hij aan den anderen kant voor ons doel niet geschikt zijn. — Het zal zeer moeilijk zijn”, voegde Wabson er zuchtend aan toe.

„Ik ontken geen oogenblik, dat wij ons aan een groot gevaar blootstellen. Ik troost mij alleen met de gedachte, dat de persoon, als hij niet betrouwbaar blijkt, vlug spoorloos verdwenen zal zijn; met welk doel hadden wij eigenlijk onze werktuigen in het „hol der verdoemden”, als ze ons niet kunnen verlossen van de personen, die de zaak kennen”, antwoordde Blackhorst en een duivelsche trek vertoonde zich bij het spreken dezer woorden op zijn gelaat.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt en een oude vrouw trad binnen.

Het was de bejaarde huishoudster. Het vriendelijke gelaat dezer vrouw toonde een uitdrukking van misnoedigheid; zij meende te mogen beweren, dat zij haar heer jarenlang eerlijk had gediend en was eenigszins verstoord, toen zij hoorde, dat hij toch een huisknecht wilde nemen.

Met een beleedigd gelaat bleef zij daarom aan de deur staan en zei:

„Mr. Blackhorst, daar is een persoon, die op uw advertentie, waarin u een bediende vroeg, zich komt aanmelden.”

„Laat hem binnen, Bessie”, gaf Blackhorst met buitengewone vriendelijkheid ten antwoord.

„Maar mr. Blackhorst, hebt u dan waarlijk behoefte aan zoo'n bediende? Ik dacht tot dusverre, dat het slechts een grap van u was en nu —”

Ongeduldig viel haar heer haar in de rede met de woorden:

„Spreek toch geen dwaasheden en laat den man binnen!”

Bessie haalde de schouders op, bracht den zakdoek aan haar oogen alsof zij een traan wilde wegwischen en verliet het vertrek.

Blackhorst begon te lachen om het gedrag van zijn beleedigde huishoudster.

Eenige oogenblikken daarna deed Bessie de deur weer open en liet een bejaard man binnen, die gekleed was in een donkerbruin pak en zijn pet verlegen in de handen ronddraaide.

Zijn haar was grijs, het gladgeschoren, eenigszins opgedrongen gelaat scheen te verraden, dat de man aan den drank verslaafd was.

De binnenkomende was aan de deur blijven staan en scheen een aanmoedigend woord af te wachten.

De donkere, vurige oogen van Blackhorst bekeken den aangekomene onderzoekend, alsof ze hem geheel wilden doorgronden.

Wabson had bij het binnenkomen van den ouden man afkeurend met zijn hoofd geschud en fluisterde zijn vriend, die naast hem zat, iets in het oor.

„Te oud!”

Blackhorst haalde ongeduldig de schouders op en vroeg kortaf:

„Hoe heet u?”

De man keek op en antwoordde met luide en eenigszins schorre stem: „John Smit, Sir.”

„Toon mij uw geschriften.”

De oude kwam eenige schreden naar voren en toen kon men zien, dat hij zijn rechtervoet eenigszins achterna sleepte.

Wabson zag dat en schudde wederom afkeurend het hoofd.

Blackhorst was verdiept in het lezen der getuig-schriften en zei na een poos:

„Uw getuig-schriften zijn uitstekend. Bent u in den laatsten tijd met lord Churchill op reis geweest?”

„Ja, Sir. Toen zijn lordschap te Afrika op de leeuwenjacht was, kwam hij eens in doodsgevaar en snelde ik hem ter hulp.

Bij deze gelegenheid viel ik van een hoogte af en kreeg daardoor het letsel aan mijn been.”

„Maar als u den lord het leven hebt gered, dan begrijp ik niet, dat hij u niet bij zich heeft gehouden.”

„Ik kreeg mijn ontslag bij hem alleen op mijn eigen dringend verzoek. Zijn lordschap is het geheele jaar op reis. Dit leven werd mij te vermoeiend en daarom vroeg ik mijn ontslag. Dit werd mij verleend en zijn lordschap heeft een kapitaal vastgezet, waarvan ik

levenslang de rente trek en waardoor ik leven kan."

„Dan begrijp ik heelemaal niet, waarom je weer een betrekking zoekt."

De man keek Blackhorst aan en antwoordde:

„Aanvankelijk wilde ik dat ook niet doen, maar ik ben aan bezigheden gewend en als u mij in dienst neemt, dan zal ik u getrouw en onderdanig zijn."

Er ontstond een kleine pauze en Blackhorst keek Wabson vragend aan.

Deze trok zijn wenkbrauwen te zamen en maakte een afkeurend gebaar.

„Mijn waarde vriend, het doet mij leed, maar ge schijnt mij toch te oud. De dienst is hier niet zoo gemakkelijk als u misschien denkt. Maar ik zal in elk geval uw adres noteeren."

De oude scheen bedroefd. Hij pakte zijn getuigschriften, die Blackhorst hem ter hand stelde, bijeen en verliet buigend het vertrek.

Hij was nauwelijks vertrokken of Wabson sprak op tamelijk hartstochtelijken toon:

„Ik begrijp je niet, Blackhorst! Indien ik niet hier geweest ware, dan hadt ge den man misschien aangenomen en ons in groot gevaar gebracht.

De oude is veel te bij de hand en met de toestanden hier te goed bekend. Wij moeten iemand hebben, die hier nog geheel vreemd is, en een goede dosis domheid bezit. De hoofdzaak blijft altijd, dat je je bediende leert met den condor om te gaan."

„Ja, ja, ge hebt gelijk, Wabson; maar ik weet immers niet of de oude daar niet geschikt voor is. Hij had zulke uitstekende getuigschriften!"

„Maar wat beteekenen goede getuigschriften, wanneer de man anders niet bruikbaar is. Ik geloof niet, dat wij beiden goede getuigschriften zouden kunnen

vertoonen en wij zijn toch flinke kerels!" zei Wabson lachend.

Bessie was juist van plan, de heeren het ontbijt binnen te brengen, toen zij voor de deur van Blackhorst's kamer den oude zag staan, dien zij een poosje geleden had binnengelaten.

Zij was in het eerste oogenblik verbaasd en keek met wantrouwen naar hem, toen hij zich bukte en iets van den grond scheen op te rapen.

„Mijn getuigschriften waren gevallen", sprak de oude met bevende stem en Bessie zag, dat hij de oogen vol tranen had.

Haar vermoeden, dat de oude misschien geluisterd had, was spoedig verdwenen en medelijdend zei zij:

„Hebt u de betrekking niet gekregen?"

„Neen", antwoordde de oude man op treurigen toon.

„Als men oud is, wordt het moeilijk, iets te vinden." Terwijl hij een buiging maakte, ging hij heen.

Toen de huisdeur achter hem gesloten was, zei de huishoudster tot zichzelf:

„Ja, ja, — als men oud wordt!" en onder het spreken dezer woorden bracht zij het ontbijt naar binnen...

Nadat de oude man het huis had verlaten, ging hij naar een der naastbijgelegen dwarsstraten. Daar stapte hij in een automobiel.

Zijn trouwhartige oogen begonnen nu te fonkelen en zijn handen balden zich tot vuisten. Halfluid fluisterde hij:

„Nu weet ik wat ge wilt, gij deugnieten!

Het is goed, gij zult een bediende vinden zooals ge dien wenscht! — Wist ik maar wat de „Condor" is!"

En nu riep hij den chauffeur toe:

„Naar huis, Charly! Snel!"

Daarna ging hij in een hoek van de auto zitten en met groote snelheid ging het vooruit.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Gestolen.

Twaalf doffe slagen hoorde men van den toren der gevangenis van East-Acton.

Uxbridge-road, een verlenging van Oxford- en Bayswater-road, loopt als een vijftien kilometer lange straat met vele bochten en krommingen langs de westelijke voorsteden en grenst in het noorden aan Shepherds-bush.

In deze straat naderde van uit het westen in snelle vaart een auto en nam haar richting naar het oosten, door de boomgroepen van het park.

Spookachtig schenen de lantaarns door den dichten nevel van Londen, die tusschen de boomstammen hing.

In de nabijheid van een kleine villa hield de auto stil en drie mannen stapten er uit.

Zij keken nieuwsgierig naar alle kanten rond en zagen, dat er geen menscheijk wezen te zien was.

Daarna gingen zij stilletjes naar de villa toe en klommen over de heining, die den voortuin van de straat scheidde.

Zij schenen naar een vast, voorafberaamd plan te handelen, want, ofschoon geen woord tusschen hen gewisseld werd, schenen zij met volkomen zekerheid te handelen.

Toen zij bij de deur der villa gekomen waren, stak een der mannen een elektrische zaklantaarn op en bij het schijnsel daarvan herkende men het gelaat van Asru met den witten baard.

Een poos lang onderzochten zij het slot der deur en beproefden dit te openen.

Maar dat wilde niet gelukken; en daar zij gesloten was, traden de vreemdelingen eenige schreden terug, om het uitwendige van het huis in oogenschouw te nemen.

Langzaam gingen zij er om heen, totdat een van hen plotseling staan bleef en met zijn rechterhand naar een venster wees, dat niet goed gesloten scheen.

Met de vlugheid van een kat ging de man er heen, maakte het venster open en verdween in het huis.

De tweede volgde spoedig en met een behendigheid,

die men niet bij hem zou vermoed hebben, deed ook de grijze Asru hetzelfde.

Voorzichtig en geruischloos kwamen de drie mannen tot aan de trap; slechts nu en dan lieten zij een oogenblik het licht der elektrische lamp schijnen. Bij dit schijnsel kon men bemerken, dat Asru een kleinen Indiaanschen dolk in zijn rechterhand hield en dat hij bereid was ieder, die hem tegemoet kwam, daarmede te dooden.

In het midden van het vertrek bleven zij staan en schenen in twijfel te verkeerem, naar welken kant zij zich wenden zouden.

Hij, die de zaklantaarn droeg, liet die nu zoo hel mogelijk schijnen, waardoor het heldere licht op de gezichten der mannen viel, die dweepzucht en dorst naar wraak vertoonden.

„Hier moet de trap zijn”, fluisterde Asru en wees naar de deur die naar de gang leidde.

„Wij zullen hem zeker boven vinden, zooals Niala ons gemeld heeft; dus vooruit!”

Zonder gedruisch openden zij de deur en sluipend, als tijgers die op roof uitgaan, gingen de drie mannen langs de trap naar de bovenverdieping.

Voor een der deuren luisterden zij een oogenblik.

Regelmatige, diepe ademhalingen verriedden hen, dat de bewoner in diepen slaap lag.

Op een teeken van Asru opende een van hen de deur. Hoewel dit zeer voorzichtig geschiedde, hoorde men toch een knarsend geluid.

De ademhalingen van den slapende hielden een oogenblik op en men hoorde een woesten vloek.

De deur, die op een kier stond, werd geheel en al opengerukt en op den drempel verscheen de reuzengestalte van Hassan.

Uit het gekleurde hemd zag men de breede, behaarde borst van den Mahomedaan, die door de hevige opwinding zichtbaar op en neer ging.

Tusschen de roode lippen glinsterden de witte, vast

op elkander gesloten tanden, en de koolzwarte oogen fonkelden in het bruine gelaat.

Hassan zwaaide in zijn rechterhand den krommen dolk, dien de lord hem te Tunis had geschonken en wierp zich met een kreet van woede op de indringers.

Verschrikt door den aanblik van den Mahomedaan, weken zij een oogenblik terug; maar reeds in het volgende oogenblik hadden zij hun moed hernomen.

Hassan was op den hem naastbijstaanden Asru toegevoegen en met zijn linkerhand had hij den witten baard van den Indiaan gegrepen.

Met een geweldigen ruk had hij den grijsaard op zij geworpen en den krommen, Indiaanschen dolk bedreigde Asru's keel.

Het moordende staal fonkelde in het heldere licht der electriche lantaarn en de grijsaard stiet onwillekeurig een angstkreet uit.

Op hetzelfde oogenblik, waarop Hassan den dolk in de keel van Asru wilde stooten, ontving hij van een der Indianen een harden slag tegen zijn slaap, zoodat hij op den grond viel.

De dolk ontglipte daarbij aan zijn handen en kwam op den vloer van het vertrek terecht.

Dit was in een oogenblik en zonder eenig geruisch geschied.

De Indiaan, die Hassan den slag had toegebracht, nam den dolk van den vloer en wilde dien den ongelukkige in de borst stooten.

Doch Asru hield hem terug en zei halffluid:

„Laat hem! De man heeft slechts zijn plicht gedaan. Bindt hem en laat hem liggen. Deze ontmoeting is in elk geval voor ons van groote waarde, want het getuigt, dat wij op den rechten weg zijn.”

In een oogenblik hadden de Indianen den Mahomedaan geboeid. Zij achtten het echter niet noodig, hem te knevelen; want zij dachten zich zeker van hun zaak.

Asru liet intusschen de stralen van het electriche licht door het kale vertrek schijnen en had natuurlijk dadelijk de kleine deur ontdekt, die naar het vertrek van Kysagotami leidde.

Hij wees naar deze deur en de indringers wilden juist probeeren, haar te openen, toen zij zelve die reeds opendeed.

De schoone Indiaansche verscheen op den drempel.

Al had Hassan ook weinig gedruisch gemaakt toen men hem overviel, het scheen toch, dat hij door Kysagotami was opgemerkt geworden.

Zij wist, dat er voor haar geen redding meer was; zij wist, wat haar nu wachtte! —

Zoo bleek als een lijk en met groote, starende oogen keek zij naar haar vijanden.

Zij had een gekleurde zijden japon, die zij nog uit haar land had meegebracht, aan en zag er betooverend mooi uit.

Bij het onverwachte gezicht van Kysagotami stonden de Indianen een oogenblik als wezenloos; haar bekoorlijkheid trok ook hen aan; maar dat duurde niet lang.

Kysagotami was op haar knieën gevallen en had haar armen smeekend uitgestoken.

„Ik weet, dat ge mij zoekt. Hier ben ik! Ik smeek niet om mijn leven, maar ik bid u, bij de heiligheid van Brahma, spaart hem!”

Bij deze woorden vertrok zich het gelaat van Asru en woedend sprak hij:

„Smeekt ge nog voor dien vervloekte, die ons heiligdom geschonden heeft?

Ellendige, die gè zijt!

Waar is de kerel? Waar is het heilige kleinood?”

„Ik weet het niet!” zuchte Kysagotami en haar oogen vulden zich met tranen.

Asru ging naar de knielende toe, en hief zijn arm op, alsof hij haar wilde dooden. Maar hij bedwong zich en zei:

„Wij zullen jou wel tot spreken dwingen!”

En terwijl hij zich tot de anderen wendde, zei hij:

„Gij kent mijnen wil; voorwaarts!”

Bliksemsnel had een der Indianen een witten mantel over de geknielde geworpen en haar hoofd en schouders daarin gewikkeld, zoodat zij zich noch bewegen, noch eenig geluid kon geven.

Hij nam de lichte vracht op zijn armen en snelde de trappen af.

Zij namen denzelfden weg, dien zij gekomen waren.

Een der jonge Indianen klom uit het venster en nam van den andere Kysagotami op, terwijl Asru in het huis de wacht bleef houden.

Een oogenblik later ging ook hij naar buiten en alle drie vertrokken met hun last de straat op. — — —

De drie Indianen hadden nauwelijks het huis verlaten, of Hassan ontwaakte uit zijn bedwelming.

In het eerste oogenblik kon hij zich niet voorstellen, wat er gebeurd was en eerst toen hij gevoelde, dat hij aan handen en voeten gebonden was, keerde de herinnering bij hem terug.

Hij begreep oogenblikkelijk zijn toestand. Angst en wraakzucht snoerden hem de keel bijna dicht. In machteloze woede trachtte hij zich los te maken; maar zijn pogingen bleken vruchteloos.

Hij begon luidkeels te schreeuwen en mevrouw Warner met haar dochter Ellen, en ook de oude dienstbode, die nog in huis was, snelden toe.

Het hulpgeschrei van Hassan had zoo luid door het huis geklonken, dat de vrouwen nauwelijks tijd genomen hadden, zich behoorlijk te kleeden; bevend van angst en schrik snelden zij naar de trap, die naar de boven-étage leidde.

Met weinige woorden vertelde Hassan hen, wat er gebeurd was.

Mevrouw Warner was van angst en schrik bijna krankzinnig en moest zich aan de leuning der trap vasthouden om niet naar beneden te vallen.

Het eerst kreeg Ellen haar tegenwoordigheid van geest terug.

Zij greep den dolk, die op den vloer lag en sneed daarmede Hassan's boeien los.

Deze was als een wild dier; hij was niet te houden van woede en wraakzucht en zwoer met een heiligen eed niet eerder te zullen rusten, totdat hij uitgevonden

had, waar de roovers de ongelukkige Kysagotami hadden heengeslept.

Nog voordat de drie vrouwen tot bezinning waren gekomen, vloog Hassan de trappen af en nam denzelfden weg door het openstaande venster in den tuin.

Eenige oogenblikken daarna was hij in de duisternis verdwenen.

Toen de Indianen met hunnen, in den witten mantel gehulden buit bij de automobiel kwamen, bemerkten zij tot hun groot verdriet, dat er aan de machine iets niet in orde was.

Aangevuurd door de koortsachtige haast van de mannen, verwijderde de chauffeur — die een der hunnen scheen te zijn — in korten tijd het kleine defect en eenige oogenblikken daarna verdween de auto in het donker van den nacht. —

In hun haast en zorg om ongezien zoo spoedig mogelijk weg te komen, hadden de Indiërs niet bemerkt, dat een donkere gestalte, die door het struikgewas naderde, op het oogenblik van het vertrek achter op de auto sprong en de reis met hen mee maakte.

ZESDE HOOFDSTUK.

De condor.

In een loods, waarin slechts betrekkelijk weinig ruimte was en waar aan een der muren een schilderij van Wellblech hing, was Blackhorst, bij het licht eener electriche lamp, bezig eenige metalen te bewerken.

Hij had zijn jas uitgetrokken en het zweet druppelde van zijn voorhoofd.

Het geluid eener electriche schel deed hem opkijken. Hij ging naar een spreekbuis en vroeg: „Wie is daar?” „Ik ben het!” klonk het van beneden.

Aan de stem herkende Blackhorst, dat het zijn vriend Wabson was en hij riep terug: „Het is goed. Kom maar boven!”

Hij bracht een kleinen hefboom in beweging en dadelijk ging een luik in den vloer open en na eenige oogenblikken kwam Wabson daaruit te voorschijn.

De kleine man was als een automobilist gekleed. Een

lange gummi-mantel omhulde zijn gestalte en een sportpet, waarvan hij de riemen onder de kin had dichtgemaakt, bedekte zijn hoofd.

Toen hij binnen was, sloot het luik vanzelf weer dicht en zelfs het oog van een speurhond zou niet ontdekken hebben, dat men langs dezen weg kon binnenkomen.

Wabson reikte zijn vriend de hand en terwijl hij rondkeek, vroeg hij: „Zeg, waar is hij nu?”

Blackhorst wees op een gestalte, die in een hoek zat en ijverig bezig was, eenige schroeven na te zien.

De bezoeker keek naar de aangewezen richting en zei:

„Maar, mijn God, Blackhorst, wat is die man leelijk!”

„Spreek toch zoo'n onzin niet! Ik ben met den man

zeer goed tevreden. Hij is een knap slotenmaker.

Hij is wel eenigszins dom en brutaal, maar dat heeft niets te beteekenen, want ik zal hem streng behandelen. Maar buitendien bezit hij een goede eigenschap, hij is namelijk een beetje doof, maar heeft oogen als een valk."

„Daarom spreekt ge zoo luid? Ik was al bang, dat hij ons beluisteren zou. — Komt hij uit Londen?"

„Nee, hij bevindt zich eerst sedert acht dagen hier en is afkomstig uit Ierland, waar zijn vader smid was; zodoende heeft hij reeds in zijn jeugd geleerd, met metalen en werktuigen om te gaan."

„Dan heeft het geluk je wel gediend. — Hoe ver ben je reeds met je voorbereidingen gevorderd?"

„Die vraag is gemakkelijk te doen!

Ik werk hier iederen dag in het zweet mijns aanschijns en mijnheer komt eerst als alles gereed is", zei Blackhorst met een spottend lachje.

„Nu, wees maar niet boos. Ik ben eenigszins laat gekomen; maar zal ik je nu nog....."

„Nee, laat dat maar. Binnen vijf minuten zijn wij voor de afreis gereed."

Op dit oogenblik kwam de bediende uit zijn hoek te voorschijn en deelde mede, dat hij met zijn werk gereed was.

Het was een groote, sterke kerel, met schrandere oogen en met een door de pokken geschonden gelaat en rood haar.

Toen Wabson den nieuwen bediende bij het heldere licht der electriche lamp te zien kreeg, keerde hij zich om en uitte de woorden: „Foei, hoe leelijk!"

Blackhorst gaf den bediende nog eenige bevelen en zei verder tot hem:

„Dus, Bob, let er nauwkeurig op of de machine nu goed werkt. In het vervolg is het jou werk den hevel in beweging te zetten, die het dak in tweeën scheidt, als ge naast ons hebt plaats genomen en er op te letten of het dak weer goed kan gesloten worden wanneer wij de machine in werking houden."

De pokdalige grijsde en vroeg: „Neem het mij niet kwalijk, mijnheer, wat is er met den ouden man gebeurd?"

Blackhorst keek hem een oogenblik verbluft aan en antwoordde:

„Zwijg over dien ouden man! Ik zeg je: je moet het dak sluiten, terwijl wij de machine in beweging houden!"

„Yes, Sir, ik kan heel goed hooren."

„Dat merk ik", bromde Blackhorst en wendde zich tot Wabson, die juist op zijn horloge keek.

„Hoe laat is het nu?"

„Het is kwart vóór twaalf."

„Dan hebben wij geen tijd meer te verliezen, ten minste wanneer we niet te laat willen komen.

Blackhorst trok dezelfde kleeren aan zooals Wabson ze droeg, zag nog eens alles na en riep toen:

„Geef acht! Bob, let op den hevel! Wanneer ik een teeken geef, dan moet ge naar links draaien!"

Blackhorst drukte op een knop en onmiddellijk ging de electriche lamp uit, en in plaats daarvan brandden slechts drie zeer kleine lichtjes.

De bediende had den hevel omgedraaid en plotseling scheidde zich het dak naar beide kanten en zonk zonder gedruisch naar beneden.

Thans konden de drie mannen den sterrenhemel zien.

Blackhorst en Wabson waren naar hun plaats gegaan. Men hoorde een ratelend geluid en plotseling verhief zich de machine als een vogel in de lucht.

Ongeveer een meter boven het dak hield zij stil, terwijl de raderen doordraaiden.

Bob keek met open mond het luchtwonder aan.

Thans liet Blackhorst een touwladder naar beneden vallen en riep den bediende toe:

„Nu maar voorwaarts, Bob; de ijzeren staven uitnemen en naar boven stijgen!"

Thans eerst scheen er leven in den bediende te komen, Hij maakte een beweging met zijn handen en riep:

„Nee, Sir, ik ga er niet in!"

„Houd ons niet langer op, domoor. Vooruit!"

Met een diepen zucht begon Bob de touwladder te beklimmen. Reeds op de tweede sport gleed hij uit, waardoor het luchtschip gevaarlijk begon te zwenken, zoodat Blackhorst den domkop vervloekte.

Eindelijk kwam Bob toch in het luchtschip, zette den hevel in beweging en zonder geluid werd het dak gesloten.

De touwladder werd omhoog getrokken, en de reuzenvogel vloog in de duisternis naar het Westen.

Blackhorst zat aan het stuur, terwijl Wabson bij het zoeklicht zat, waardoor de reizigers iets konden zien.

Bob zat in het midden en bekeek alles nauwkeurig, zooals zijn heer hem gelast had. Voor hem was dit alles nieuw en het scheen al zijn aandacht te boeien.

Met groote snelheid zweefde de groote vogel door het luchtruim, toen plotseling van de aarde twaalf slagen hoorbaar werden, die uit de verte schenen te komen.

„Verdoemd!" zei Blackhorst, „nu komen wij toch iets later. Waar zijn we nu?"

Wabson zettelijk dadelijk de lantaarn open en Bob,

die opmerkzaam naar de diepte keek, kon duidelijk den hem bekenden toren van East acton prison herkennen.

Het gezicht van uit de hoogte was allerprachtigst. Boven de reizigers was de heldere sterrenhemel en onder hen een zee van nevelen, die door de lichtstralen der lantaarn beschenen werden.

Men kon het landschap nauwkeurig herkennen. — Langs de Uxbridge-road reed juist een automobiel...

„Wie zouden de reizigers in dit late uur en in deze eenzame streek zijn?” dacht Bob bij zichzelf... ..

Blackhorst had de machine tot meer spoed aangezet, zoodat zij als een vogel door de lucht schoot.

Na eenige oogenblikken draaide hij den hevel om en ging de machine langzamer.

Ze beschreef eenige kringen en ging daarna door den mist naar de aarde.

„Let nu goed op, Bob! Nu begint jouw werk!” riep Blackhorst tot zijn bediende, die nog steeds onbeweeglijk op de hem aangewezen plaats zat.

De bestuurder richtte de vliegmaschine naar een bosch, dat in de nabijheid stond.

Hier toonde Blackhorst zijn bediende op welke manier men ankeren kon en gaf hem voorts allerlei inlichtingen.

Bob zou in het luchtschip blijven en de terugkomst der beide heeren afwachten.

Blackhorst deelde hem niet mede, waar hij van plan was heen te gaan en deze scheen er zich ook niet over te verwonderen, dat er nergens een huis of hof te zien was. — — —

„Hij is toch een eigenaardig soort jongen”, zei Blackhorst, „en hij schijnt tevens zeer naief te zijn; hij verwondert zich nergens over.”

„Als hij maar niet zoo verschrikkelijk leelijk was”, zei Wabson en verdween met zijn vriend in den dikken mist.

Nauwelijks hadden deze beiden het luchtschip verlaten, of er scheen leven in den bediende te komen.

Hij luisterde naar de zich verwijderden, onderzocht nog eens, hoe het schip ankeren kon en maakte bij het licht van zijn electriche lamp eenige noteringen over het besturen van het luchtschip.

Zijn gelaat, dat door het volle licht der lantaarn beschenen werd, was nu geheel veranderd.

Het slaperige was er uit verdwenen en had plaats gemaakt voor een uitdrukking van de meeste scherpzinnigheid.

Nadat hij zijn werk geëindigd had, stapte hij voorzichtig uit het vaartuig en keek naar alle kanten uit.

Daarna sloeg hij dezelfde richting in, die de beide heeren genomen hadden en fluisterde:

„Gaat je gang maar, gij deugnieten, ik zal je wel vinden.

Tot mijn geluk ben ik bekend met den geheimen ingang van de plaats van je misdaden. Je hebt gedacht, dat de „domme Bob” niet wist, waar de reis heenging.

Maar ge hebt misgerekend! Ik ken Willesden uit het avontuur in de hel der verdoemden nog genoegzaam.”

Met dezen gedachtengang was hij tot aan het dichte kreupelhout gekomen en bleef staan op een plaats, waar hij niet gezien kon worden.

Terwijl hij zich vooroverboog, verlichtte hij met zijn lamp het gras en begon plotseling spottend te lachen.

„Gij hebt het mij wel gemakkelijk gemaakt, mijnheeren. Wel ja, voor verraad behoeft ge niet bang te zijn; maar ge weet niet, wie eigenlijk de „domme Bob” is.”

Hij was naast een groot grasperk blijven staan en tastte met zijn handen rond om den ring van de ijzeren plaat te zoeken, dien hij weldra vond.

Met weinig moeite tilde hij de plaat op, legde die op zijde en ging langs de kleine wenteltrap naar de diepte.

Hij scheen hier tamelijk goed bescheid te weten, want hij achtte het onnoodig zijn lamp te voorschijn te halen.

Hij bleef voor een kleine ijzeren deur staan, zocht een knop en opende de deur, zonder veel gedruisch, slechts zoo ver als noodig was om er door te kunnen.

Een flauw licht bescheen de trap, maar terwijl Raffles zich daarom weinig bekommerde — want dit was niemand anders dan Bob — ging hij door de opening en verschool zich achter een grooten stoel, waarvan de leuning de kleine geheime deur geheel verborg.

De stoel stond op een verhevenheid achter een altaar.

Aan beide zijden daarvan waren reuzenslangen aangebracht, die hun geopende muilen naar den ingang gericht hadden.

Raffles kon het vertrek gemakkelijk overzien, want het werd door drie kronen verlicht.

In de vier zijwanden bevonden zich vier nissen, waarin lage Oostersche rustbedden stonden, die met hun zachte zittingen een contrast vormden met de ijzingwekkende omgeving.

Dicht voor het altaar, dat aan de voorzijde eed

prachtig schilderij vertoonde, zag men een duivel, die een mooie vrouw met de linkerhand vasthield, terwijl hij haar met de rechterhand het hart uit de borst scheurde.

Op het altaar lagen een bijl, een scherp geslepen dolk en een tang.

Rechts van het altaar stond een groote ijzeren kist.

Toen Raffles' blik daarop viel, begon hij te lachen en hij dacht bij zichzelf:

„Jou ken ik en je kostbare inhoud zal spoedig genoeg aan mij toebehooren!”

Iets verder, achter in het onderaardsche vertrek, zaten zeven mannen rondom een tafel.

Zij waren gekleed in vuurroode mantels en ieder droeg een hoofdsieraad met een paar duivelshorens.

Blackhorst zat als „meester” in het midden en voor hem stond een doodshoofd, uit welks oogholten het licht van een kleine electriche lamp schemerde.

De zeven mannen spraken zachtjes, zoo dat het Raffles niet mogelijk was hun gesprekken te volgen.

Hij kon slechts zoo veel uit hun gesprekken vernemen, dat zij binnen twee dagen weer iets wilden uithalen, waarover veel gesproken zou worden, zonder dat het den autoriteiten gelukken zou, de duivelsbroeders ooit op het spoor te komen.

Toen Raffles bemerkte, dat de zeven mannen zich gereed maakten om te vertrekken, ging hij langzaam langs denzelfden weg, dien hij gekomen was, terug.

„Dezen keer zult ge je straf niet ontgaan,” dacht hij, terwijl hij de ijzeren plaat voorzichtig weer op zijn plaats legde.

Toen Blackhorst en Wabson op de plaats terugkwamen, waar zij hun vliegmaschine hadden achtergelaten, zat Bob nog steeds op zijn plaats, en had een sigaar opgestoken.

Hij scheen zeer verlegen te zijn, toen hij de heeren zóó plotseling weer voor zich zag, en wierp zijn sigaar weg.

Blackhorst, die in een zeer goede luim scheen te zijn, dreigde lachend zijn bediende met den vinger en zei:

„Daar wij noch gas noch benzine gebruiken, zoo wil ik het dit keer door de vingers zien. Maar in het algemeen rookt men toch niet, wanneer men in dienst is.”

Bob stamelde verlegen eenige woorden om zich te verontschuldigen en nadat zij er zich van overtuigd hadden, dat alles in orde was, stapten Blackhorst en Wabson weer in het luchtschip.

Een druk aan den hevel en de groote vogel verhief

zich majestueus in de lucht om snorrend zijn weg weer naar het Oosten te nemen.

Toen de condor kort daarna boven de loods verscheen, wierp Blackhorst opnieuw de touw ladder uit, opdat Bob het dak kon openen.

Plotseling echter hoorde hij iets bijzonders.

Van beneden weerklonk een gefluit.

De ijver van den bediende scheen daardoor te worden aangespoord. Met buitengewone vlugheid had hij den hevel omgedraaid en het schip binnen eenige oogenblikken in de loods teruggebracht, zoodat Blackhorst hem daarvoor lof en dank toezwaaide.

De inrichtingen waren voortreffelijk, zoodat de heeren reeds eenige oogenblikken na de landing de loods door de lift verlaten konden.

Bob kreeg thans verlof, zich ter ruste te begeven, terwijl Wabson met Blackhorst in hun vertrekken gingen.

Nauwelijks was de bediende alleen of er scheen wederom een verandering in hem te hebben plaats gevonden.

In plaats van naar boven in zijn vertrek te gaan, spoedde hij zich sluipend langs de donkere gang naar de achterzijde van het huis.

Terwijl hij een sleutel uit zijn zak haalde, opende hij daarmede snel de zware deur en bevond zich onmiddellijk in een kleine straat, die direct aan de Theems lag.

Nauwelijks was hij buiten dit in diepe rust liggende straatje, toen er in de duisternis iemand op hem toe kwam.

„Zijt gij het, Charly?” vroeg hij. „Ik hoorde je sein van boven uit de lucht en heb, zoo als je ziet, onmiddellijk aan je wenk gehoor gegeven.”

„God zij dank, dat je hier bent, Edward! Er is een ontzettend ongeluk gebeurd.”

„Wat dan? Vertel mij dat duidelijk en kalm,” antwoordde Raffles.

In vliegende haast deelde Charly zijn vriend mede, dat Kysagotami door de Indiërs was geroofd.

Mevrouw Warner had dadelijk nadat Hassan de vervolgers achtervolgd had, de huishoudster naar Charly gezonden en deze had zich onmiddellijk naar de in angst en wanhoop verkeerende vrouwen gespoed.

„En heb je reeds eenig spoor?”

„Neen, want Hassan is nog niet teruggekeerd.”

„Jammer,” zei lord Lister, „dan moeten wij terstond onze maatregelen nemen. De Indiërs zullen haar wel pijnigen en kwellen om van haar gewaar te worden, waar de steen te vinden is.

EXCELSIOR BANDEN.

Vóór alles is het nu geraden hen te beletten, dat zij het arme meisje doodmartelen."

„Maar hoe zullen wij dit doen?" vroeg Charly.

„Dat kan ik je nog niet precies zeggen, maar half heb ik reeds mijn plan gemaakt.

Men zal mij hier wel niet missen, want ik kan niet vóór morgen weer in dienst gaan. In allen gevalle gaan

wij nu naar onze woning, om daar alles voor mijn plannen in orde te brengen. Ik hoop, dat wij binnen drie dagen het raadsel wel zullen opgelost hebben."

Met groote haast gingen de beide vrienden door de duisternis naar hun woning, om plannen te beraamen, waarmede zij de schurken zouden kunnen vangen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De valstrik.

Blackhorst neuriede een liedje voor zich heen.

Hij was zeer goed gehumeurd; de gebeurtenis der nachtelijke bijeenkomst had hem bijzonder genoeg gedaan, en hij verheugde zich op het aanstaande feest der duivelsbroeders.

Bob kwam binnen en bracht op een zilveren blaadje een visitekaartje.

FRANÇOIS LANDRÉ.

Las Blackhorst, dacht een oogenblik na, schudde toen het hoofd en sprak:

„Laat dien heer binnenkomen."

De bediende opende de deur en liet een heer van middelbaren leeftijd met een langen baard, die een gouden bril op den neus droeg, binnentreden.

De vreemdeling was in een onberispelijk visitetoilet gekleed en kwam met een diepe buiging naar binnen, die Blackhorst vriendelijk beantwoordde.

„Vergeef mij mijnheer, wanneer ik u lastig val," begon de vreemdeling in zuiver Engelsch. „Het is een zaak van het hoogste belang, die mij tot u voert."

Blackhorst bekeek den bezoeker nauwkeurig en terwijl hij hem verzocht plaats te nemen, zei hij: „Wat is er aan de hand?"

De vreemdeling nam plaats en vol verwachting keek Blackhorst hem aan.

Na eenige oogenblikken verhaalde de bezoeker het volgende:

„Zoo als u waarschijnlijk reeds aan mijn naam zult

opgemerkt hebben, ben ik geen Engelschman, maar een Franschman. Ik ben geleerde en heb mij voor mijn studiën verscheidene jaren in Afrika en Azië opgehouden."

De vreemdeling zweeg nu een oogenblik.

Blackhorst wist hem nog geen antwoord te geven en bewaarde het stilzwijgen; daarop ging de bezoeker voort:

„Bij deskundigen is uw naam bekend als een groot verzamelaar en als iemand, die door aardsche goederen rijkelijk bedeed is."

Lachend maakte Blackhorst een afwijzende beweging; maar de vreemdeling ging voort:

„Ik denk dus, dat ik aan het rechte adres ben voor de discrete zaak, die mij tot u voert. Hier zijn toch geen luisteraars?" zei de bezoeker en keek angstig rond.

Een vroolijke lach vertoonde zich op Blackhorst's geelaat en hij zei:

„U kunt hier gerust spreken."

François Landré scheen door dit antwoord tevreden gesteld, want hij ademde vrijer.

„Zooals ik u reeds zoo even gezegd heb, ben ik jaren lang in Azië geweest en vond op mijn onderzoekingsreizen door Indië gelegenheid om in het bezit te komen van een kleenood, dat voor den verzamelaar en kenner van onschatbare waarde is.

Ik zou van dit kleenood in geen geval afstand willen doen, als ik mij niet juist nu moest uitrusten voor een nieuwen onderzoekingsstocht, waarvan ik mij veel

succes voorstel en — eerlijk gezegd — eenigszins schraal bij kas was. Nu weet u zelf wel, dat ieder geleerde meer waarde hecht aan de wetenschap dan aan het bezit en daarom heb ik na rijp beraad besloten, mijn kleinood te verkoopen en heb de reis naar hier gemaakt om u dit te koop aan te bieden.”

De bezoeker had bij deze woorden een pakje uit den zak van zijn overjas gehaald, het losgemaakt en zette een massief gouden, klein Indisch afgodsbeeld voor Blackhorst op tafel, in het voorhoofd waarvan zich een robijn van buitengewone grootte als eenig oog bevond.

Blackhorst zag op het eerste gezicht, dat de steen van onschatbare waarde was.

Hij keek verbluft en verwonderd op, maar wist zijn gevoelens goed te verbergen en vroeg op afgemeten toon:

„Wat is dat?”

Landré scheen door deze vraag verrast te zijn.

Met een lachenden blik keek hij Blackhorst aan:

„Het is — zooals u als kenner wel zult zien — een klein beeld van den god Siwa.

Ofschoon het van massief goud gemaakt is, ligt de waarde er van voornamelijk slechts in den robijn, dien ik — zooals ik u reeds gezegd heb — door een toeval in mijn bezit kreeg. Zoudt u dit stuk willen koopen?”

Blackhorst had het beeld in zijn handen genomen en bekeek het zwiingend gedurende eenige oogenblikken. Zijn oogen gloeiden van begeerte, maar hij wist zich te bedwingen en sprak op een toon, zooals de kooplieden dat gewoon zijn:

„De steen is zonder twijfel zeldzaam mooi en ik zou misschien ook niet ongenegen zijn het voorwerp te koopen. Het komt slechts op een prijs aan.

Al ben ik ook een groot liefhebber van antiquiteiten, dan ben ik toch nog meer koopman en u weet toch wel, dat een koopman rekenen moet,” ging hij lachend voort.

De bezoeker keek voor zich en zei daarop:

„Ik geef u nogmaals de verzekering, dat ik het kleinood niet zou verkoopen, als ik niet door mijn reis de wetenschap groote diensten zou kunnen bewijzen en — juist slecht bij kas ben.

Intusschen wil ik natuurlijk het kleinood niet voor een ei en een appel van de hand doen en meen, dat honderdduizend pond sterling niet te veel is.”

Blackhorst sprong van zijn stoel op.

„Maar, mijnheer, denkt u misschien dat ik schatten bezit? Ik denk er niet aan, om zulk een som te betalen.”

De geleerde was zeer kalm gebleven en antwoordde: „Ik beken, dat het door mij genoemde bedrag niet gering is, maar ik bied u immers ook een stuk van onschatbare waarde aan. Bedenk maar eens: het wonderdadige oog van Siwa!”

Schijnbaar verschrikt beet hij zich op de lippen.

Op het gelaat van Blackhorst verscheen bij deze woorden een uitdrukking, die bewees, dat hij de zaak begreep en groote opgewondenheid maakte zich van hem meester. Terwijl hij den vreemdeling aankeek, zei hij:

„Verontschuldig mij een oogenblik, sir, alvorens wij verder onderhandelen, wil ik mijn kas eens nazien, opdat ik weet hoever ik kan gaan.”

De bezoeker stond dit gaarne toe en Blackhorst ging naar een aangrenzend vertrek.

Zoodra hij daar gekomen was, snelde hij naar een hoop couranten, die op een hoektafeltje lagen.

In koortsachtige haast zocht hij in de bladen; die hij doorgezien had, werden door hem op den vloer geworpen, zoodat de grond weldra met stapels papier bedekt was.

Eindelijk had hij gevonden wat hij gezocht had. In een oud nummer van de „Times” stond het volgende artikel te lezen:

„Zooals onze correspondent uit Karwar meldt, is op geheimzinnige wijze uit den Siwatempel bij Nya Grodha een robijn gestolen, die door de Indiërs bestempeld werd met den naam van „het wonderdadige oog van Siwa”. De waarde van dezen steen wordt op ongeveer een millioen pond sterling geschat.”

Blackhorst verslond als het ware deze regels. Hij was bleek geworden en een lichte beving overviel hem.

„Duivels!” bromde hij. „Dat is een zaakje, zooals er mij in mijn geheele leven nog geen is voorgekomen. Ik moet den steen hebben, al zou het ook mijn geheele vermogen kosten.”

Langzaam ging hij weer naar het andere vertrek.

„Gij zijt dus een dief, mijn waarde jongen, wacht maar! Of ge moet mij uwen schat voor een billijken prijs overdoen, of ik ga de politie hier ter stede eens een grooten dienst bewijzen!”

De vreemdeling zat nog steeds op zijn plaats en bekeek zijn gouden beeld.

Blackhorst trad lachend binnen, haalde de schouders op en zei:

„Mijn waarde heer Landré, ik heb mij er nu van overtuigd, dat het mij niet mogelijk is u den gevraagden prijs te kunnen betalen. Indien ge dus uw eisch niet

aanmerkelijk lager kunt stellen, dan zal ik er wel van moeten afzien, eigenaar te worden van dit kostbare stuk."

De bezoeker bewoog zich ongeduldig op zijn stoel en vroeg:

„Nu, hoeveel zoudt u er dan voor kunnen geven?"

Blackhorst ging op zijn gemak in den stoel zitten en antwoordde:

„Ik ben tot mijn spijt niet in staat, om meer dan 50,000 pond te kunnen betalen."

De vreemdeling stond op en sprak stamelend:

„Maar dat zou dan slechts de helft zijn van mijn eisch, die toch reeds zeer laag is."

„Zooals ik u reeds gezegd heb, ik kan u niet meer geven!

Bedenk ook, waarde heer, dat men met zulke koopjes steeds gevaar loopt. Het zij verre van mij, u te willen beleedigen, maar ik weet niet eens de omstandigheden, waaronder deze kostbaarheid in uw bezit is gekomen; hoe gemakkelijk zou ik niet in allerlei onaangenaamheden kunnen komen, door mijn goedheid om u te helpen."

De bezoeker scheen zeer verlegen te worden.

„Maar, mr. Blackhorst, u denkt toch niet.".....

Blackhorst bemerkte de verlegenheid van zijn gast zeer goed en dacht bij zich zelf:

„Nu heb ik je in de val, boef!" Terwijl hij zich daarop tot zijn bezoeker wendde, zei hij:

„Indien gij het stuk dus voor 50,000 pond wilt geven, dan kunt u dadelijk geld krijgen, zoo niet, dan zie ik er maar van af."

Landré scheen te overleggen.

„Met het geld, dat u mij biedt, kan ik niet uitkomen," waarde heer Blackhorst. „Geef dan ten minste 60,000 pond; u bewijst dan de wetenschap een grooten dienst."

Blackhorst begon te lachen en dacht bij zich zelf: „de wetenschap die gij bedoelt, ken ik wel." Hij antwoordde:

„Vijftigduizend — geen cent meer!"

Landré scheen met zich zelf in strijd te zijn. Eindelijk zei hij:

„Goed, dan wil ik niet verder er op aandringen.

Maar ik moet nog één voorwaarde bij den koop bedingen, namelijk, dat u over den koop van het kostbaar stuk nog eenigen tijd het stilzwijgen bewaart; op zijn minst nog eenige weken."

„Natuurlijk totdat jij, leelijke dief, in veiligheid bent," dacht Blackhorst bij zich zelf en zei toen:

„Deze voorwaarde neem ik aan.

„Wil nu zoo goed zijn, mij dadelijk een schriftelijke verklaring te geven, dat ik het beeld met den robijn erin voor vijftigduizend pond van u gekocht heb. Terwijl u dit schrijft, zal ik een cheque voor het genoemde bedrag voor u gereed maken."

De bezoeker nam daar genoegen mee. Daarna ruilden beiden wederkeerig de papieren en Blackhorst begeleidde den geleerde, waarmede hij zoeven den koop had afgesloten, vroolijk tot aan de deur.

Toen hij weer bij zijn bureau gekomen was en het beeld nogmaals bekeek, sprak hij tot zichzelf:

„Dit is de gelukkigste dag van mijn leven. Ik heb minstens anderhalf millioen pond sterling met dit zaakje verdiend."

Daarna ging hij naar zijn brandkast om het kostbare kleinood weg te sluiten.

.....

De bediende Bob stond aan de straatdeur, om den bezoeker uit te laten.

„Wel, wel, Charly, is hij in de val geloopt?" vroeg de roodharige bediende, nadat de zich noemende François Landré op straat was.

„De zaak is gelukkig tot stand gekomen. Je plan is in alle opzichten gelukt."

„Bravo!" lachte „Bob Raffles". „En ik zal reeds dezen nacht den robijn terughebben. Vergeet nu maar niet wat je het eerste moet doen. Het artikel moet morgen vroeg in alle Londensche couranten verschijnen; slechts door dat artikel kunnen de Indiërs op het spoor gebracht worden waar zich de steen bevindt en dan hebben wij morgennacht de handen vrij om Ky-sagotami te redden."

De vermomde Landré knikte toestemmend en ging de straat op, terwijl de pokdalige bediende lachend de deur achter hem sloot.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige vlieger.

„Nee, dat is niet om uit te houden! Mijn zenuwen zijn geen touwen! Ik laat mij pensioneeren,” stamelde inspecteur Baxter en streek zenuwachtig met de hand over zijn puntbaard.

„Maar, mijnheer de inspecteur, dat belooft u ons altijd en u houdt toch geen woord,” zei de detective Marholm, die voor zijn schrijfbureau zat en met smaak zijn ontbijt nuttigde.

„Laat die redeneeringen toch achterwege, Marholm, en zeg zelf eens wat wij nu zullen doen!

Alle couranten zijn er weer vol van, dat de Deutsche spionnen bijna iederen nacht door de lucht zweven. Ik zou kunnen begrijpen, dat al deze berichten slechts voortspruiten uit de phantasie van journalisten, als niet dagelijks zich geloofwaardige getuigen kwamen aanmelden, die de geheimzinnige luchtvaarders gezien hebben.

Dat Deutsche luchtschip moet overigens een zeer merkwaardig ding zijn. Van het schip zelf krijgt men niets te zien of te hooren en slechts hun sterke lichtbundels verrassen iemand plotseling.

Ik zou er gaarne iets voor willen geven als ik het ding met eigen oogen kon aanschouwen.”

„Dan moet u er maar eens uw nachtrust voor offeren.”

„Mijn nachtrust voor opofferen,” antwoordde Baxter. „Hoeveel nachten heb ik reeds rusteloos doorgebracht om het geheim te doorgronden, en om de Deutsche spionnen in handen te krijgen.”

„Misschien zijn het geen Deutsche spionnen,” antwoordde Marholm en alsof hem plotseling iets te binnen schoot, voegde hij er lachend bij:

„Misschien is het wel uw boezemvriend Raffles.”

Van ontzetting kon de inspecteur bijna geen ademhalen. Woedend riep hij:

„Mijnheer, zijt ge dan bepaald van plan om mij te vermoorden! Ik ben hartelijk blij, dat wij in maanden niets van dezen kerel gehoord hebben en nu teekent ge dien duivel weer aan den wand!”

Terwijl hij langzamerhand weer kalm werd, ging hij voort:

„Nee, dezen gauwdief zijn wij, God zij dank, kwijt en ik hoop dat hij nooit weer in Londen terugkomt. Hij mag andere landen gelukkig maken, wanneer hij *ons* maar met rust laat.”

De inspecteur liep opgewonden het vertrek op en neer en de detective Marholm had de laatste nummers van de „Times” uit zijn zak genomen, om ze gedurende het ontbijt te lezen.

Plotseling keek de detective van de courant op, liet een zacht gefluit tusschen de tanden weerklinken en vroeg, zich tot Baxter wendend.

„Zeg eens, inspecteur, herinnert u zich nog het bericht, dat langen tijd geleden in de nieuwsbladen stond, dat in Indië in een tempel een zeer kostbare robijn was gestolen?”

U zeidet destijds nog, dat dit er wel iets van had, alsof Raffles zijn hand daarbij in het spel had. Bent u vandaag nog van dezelfde meening?”

„Beslist,” antwoordde de inspecteur.

Marholm begon te lachen.

„Dan kan ik u de aangename mededeeling doen, dat uw boezemvriend weer te Londen is.”

„Je bent krankzinnig, mensch. Hoe dan?”

„Hier, in het ochtendblad staat een groot bericht, waarin vermeld staat dat de bekende antiquair Blackhorst gisteren een kostbaren robijn gekocht heeft, die een juiste beschrijving van den gestolen steen in Indië weergeeft.”

Baxter was belangstellend nadergekomen en las het tamelijk uitgebreide bericht in de „Times”.

Zijn gelaat was door inwendige ontroering vuurrood geworden.

Tegelijkertijd, om zich zelf gerust te stellen, zei hij:

„Ge kondt met uw vermoeden gelijk hebben, dat er sprake van het in Indië gestolen kleinood is, doch daarmee is nog niet gezegd, dat Raffles hier moet zijn. Wie weet, door hoeveel handen deze steen reeds is

gegaan! In elk geval zullen wij de zaak onderzoeken. Het beste zou zijn, om Blackhorst eens te gaan opzoeken, om iets omtrent den verkooper te vernemen."

Op dit oogenblik trad een politie-agent in het bureau van den inspecteur van politie en bracht hem een brief.

Hij opende dien en sprong plotseling met een gil, alsof hij door een vergiftig beest was gestoken, achteruit.

„Waarom schreeuwt u toch zoo, inspecteur? Wat is er gebeurd?" vroeg Marholm.

„Daar, lees zelf! Kerel, ik word krankzinnig!" riep de inspecteur en stormde de kamer op en neer, terwijl Marholm den brief las:

„Mijnheer politie-inspecteur Baxter! Eerst geef ik u hierbij kennis, dat ik na een lange afwezigheid het veld van mijn arbeid weer naar Londen verplaatst heb, hetgeen u zeker met oprechte vreugde zal vervullen.

Tegelijkertijd ben ik zoo vrij u een bewijs te geven, hoe zeer ik in uw welzijn belang stel.

Het is mij gelukt de door u sedert lang gezochte „duivelsbroeders" op het spoor te komen, en ik ken de plaats van hun geheime bijeenkomsten nauwkeurig.

Hedennacht heeft er weer zulk een beruchte braspertij plaats.

Ik geef u gelegenheid, het geheele nest uit te roeien.

U vindt in de opgave een nauwkeurig plan van de plaatselijke ligging, alsook de opgave van alle wachtwoorden en kenteekenen. Volg stipt mijn opgaven na, en ik sta u voor den goeden uitslag borg.

Daar ik u als een ijverig ambtenaar ken, twijfel ik er geen oogenblik aan, dat u deze gunstige gelegenheid niet zult voorbij laten gaan.

Ik hoop, dat ik u met mijn aanwijzingen een dienst heb bewezen en ben, zoo als altijd, uw getrouwe

JOHN C. RAFFLES."

Toen detective Marholm geëindigd had, begon hij hartelijk te lachen, terwijl inspecteur Baxter wanhopend de handen wrong.

„Je bent krankzinnig, kerel, om daarover nog te lachen! Wat zal er nu gebeuren?"

„Dat is toch heel eenvoudig, inspecteur; wij zullen ons stipt naar de voorschriften van Raffles richten, en de gevolgen zullen niet uitblijven."

De inspecteur scheen de waarheid van Marholms gedachte in te zien, want hij ging zuchtend naar de telefoon en begon zijn eerste orders te geven. —

Het artikel over den koop van den robijn, dien men in alle voorname couranten van Londen kon lezen, had niet alleen in het hoofdbureau van politie Scot-

land Yard hevige opgewondenheid te weeg gebracht, doch ook in Fleetstreet heerschte de grootste woede.

Blackhorst had zijn vriend Wabson niets van den voordeeligen koop verteld, dien hij den vorigen dag gesloten had, en dus was deze, niets kwaads vermoedend, bij hem gekomen, om zich over de toedracht van dit courantenartikel te overtuigen.

Hierdoor eerst had Blackhorst het bericht gekregen.

Hij raasde van woede en ontsteltenis. Al had hij er zich tegenover den Franschman niet over uitgelaten, dan lag er hem toch zeer veel aan gelegen, dat zijn koop geheim bleef om niet aan het gevaar blootgesteld te worden, dat men het hem ontstal, of dat hij met de justitie in aanraking kwam.

„Ik raad u toch aan, Blackhorst, den steen nog heden in veiligheid te brengen. Hoe vindt gij het, als gij hem in onze geheime cassette zoudt verbergen, in het hol der verdoemden?"

Blackhorst bedacht zich een oogenblik en antwoordde daarna:

„Neen, Wabson, dat is onmogelijk.

Heden zijn, zooals gij weet, alle leden van den bond bijeen en ik kan den steen daar dus onmogelijk in veiligheid brengen."

„Maar wij zullen morgen voor dit doel er nog eens op uitgaan."

„Zoo ver zult ge niet komen," fluisterde Bob, die achter de deur het gesprek van de beide vrienden had afgeluisterd. „Nog heden zal het wonderdadige oog weer in mijn bezit zijn."

Daar Bob door een gat in de deur bemerkte, dat Blackhorst daar op toetrad, ging hij stilletjes in de donkere gang terug en wilde juist de trap opklimmen toen hij weer hetzelfde eigenaardige gefluit hoorde, dat hij in den voorlaatsten nacht uit de lucht vernomen had.

Eerst overtuigde hij er zich van, dat niemand hem kon beluisteren; daarna sloop hij voorzichtig naar den achteruitgang.

Niemand bemerkte, dat hij de groote poort met een geheimen sleutel opende en dat hij in de kleine straat verdween, die naar de Theems voert.

„Nu Charly, wat is er aan de hand? Hebt ge het een of ander ontdekt?" vroeg hij zijn vriend.

Charly vertelde, dat Hassan de schuilplaats van de Indiërs ontdekt had.

„Goed, dan zullen wij handelen."

„De bekendmaking staat ook, zooals ge verlangd hebt, in alle couranten."

„Dat weet ik reeds en bemerk ook reeds de uitwer-

king daarvan. Gij moet dus dezen nacht, van elf uur af, met een auto, begeleid door Hassan, in het jou bekende bosch zijn, waar het luchtschip geankerd is. Houdt je verscholen en wees voorzichtig, dat je tegenwoordigheid niet ontdekt wordt. Mijn eerste doel zal zijn, dat ik weer in het bezit van het kostbare oog kom. Ik moet naar huis terug, opdat mijn afwezigheid niet opgemerkt wordt. Vergeet vooral niets van hetgeen ik je gezegd heb."

Charly drukte zijn vriend de hand en Raffles vertrok.

De Condor lag ter afvaart gereed in de loods en Blackhorst maakte de stormbanden van zijn hoed vast, terwijl Wabson het stuur onderzocht.

De bediende Bob was zeer ongerust; zenuwachtig ging hij van den eenen hoek naar den anderen zonder iets uit te voeren.

Plotseling ging hij naar zijn heer toe en zei:

„Vergeef mij sir, ik heb mijn handschoenen vergeten, mag ik ze even halen?"

Blackhorst keek hem aan en zei:

„Het is mij goed, maar haast je, het is reeds laat"

Bob—Raffles gebruikte de geheime lift en daalde af in de diepte. In plaats echter van naar zijn vertrek te gaan, ging hij naar dat van Blackhorst en opende de deur met een valschen sleutel.

Overdag had Raffles geen gelegenheid gevonden,

om den kostbaren steen te rooven, omdat Blackhorst zelfs zijn avondbrood in zijn eigen vertrek gebruikt had.

Daarom werkte hij met koortsachtige haast.

Hij opende met zijn valschen sleutel de kast en binnen eenige oogenblikken had hij het kleine afgodenbeeld in de hand.

Met een tangetje, dat hij had meegebracht, brak hij den kostbaren robijn uit het beeld. Nadat dit gebeurd was, stak hij een briefje, dat hij vooraf geschreven had, in de leege oogholte, legde het beeld in de kast en sloot de deur.

Hij stak den kostbaren steen in zijn zak en snelde zoo spoedig hij maar kon naar de lift, die hem binnen weinige seconden weer naar de loods bracht, waar het luchtschip ankerde.

Blackhorst was in een slecht humeur en maakte den bediende verwijten, omdat hij zoo lang was weggebleven.

Toen deze zich wilde verontschuldigen viel hij hem in de rede met het bevel om alles voor de afreis gereed te maken.

Bob deed zijn werk met groote nauwgezetheid, zoodat Blackhorst in een beter humeur kwam.

De electriche booglamp ging uit en weldra zweefde de reuzenvogel door de lucht.

NEGENDE HOOFDSTUK.

In duizend angsten.

Op het station Stonebridgepark was het des nachts zeer druk.

De stationsambtenaren hadden van Scotland Yard bericht ontvangen, dat er een extra trein zou komen en dat alles in het geheim moest behandeld worden.

Nadat de laatste gewone trein het station had verlaten, kwam er bericht dat de extra trein in aantocht was.

De stationschef was niet weinig verwonderd, dat hij uit den trein een geheel corps — politie-agenten zag stappen.

De inspecteur van politie Baxter, die aan het hoofd van den troep stond, deelde den chef nogmaals mede, dat hij het diepste stilzwijgen moest bewaren, waarna de troep zich in beweging stelde, naar den straatweg van Willesdon.....

Op de landingsplaats had de condor reeds een half uur te voren haar anker uitgeworpen.

Bob kreeg van zijn heer verlof om een pelsjas te mogen aantrekken en in de nabijheid van het luchtschip wat uit te rusten, omdat de bijeenkomst heden, zooals Blackhorst zei, zeer lang duren zou.

Nauwelijks waren Blackhorst en Wabson verdwenen, of twee gestalten naderden het luchtschip.

Weer hoorde men het gefluit, dat het herkenningsteeken tusschen Raffles en Charly was. Raffles gaf een geruststellend teeken met het hoofd en tevens een wenk aan de naderende personen.

Charly en Hassan waren als automobilisten gekleed en waren door de groote brillen volkomen onkenbaar.

„Nu Charly, zal het er omgaan,” fluisterde Raffles zijn vriend in het oor. „Wij hebben nog een half uur tijd voordat onze vriend Baxter met zijn politie-agenten den schuilhoek van de misdadigers zal binnendringen. Wij moeten ons dien tijd ten nutte maken. Ik zal trachten door den geheimen ingang in het hol der kerels te komen en probeeren of ik mij in het bezit van de cassette kan stellen.

Zoodra ik deze heb, moet Hassan haar in de auto in

veiligheid brengen. Met dezen brief moet je dadelijk naar den voorsten ingang der spelonk te Willesdon gaan, in het Stonebridgepark.

Zoodra ik bemerk, dat vriend Baxter zijn plicht heeft gedaan, reis ik met het luchtschip naar de plaats die ik voor onze ontmoeting heb bestemd.

Blackhorst en Wabson zullen probeeren door den geheimen ingang naar hier te ontkomen.

Wanneer de heeren hun luchtschip niet terugvinden, dan moeten zij maar zien hoe zij naar huis komen.

En nu voorwaarts, aan het werk!”

Terwijl Charly zich naar Willesdon begaf, zocht Raffles weer, begeleid door Hassan, den geheimen ingang op, die naar het hol der verdoemden leidde.

Met een gerustheid, alsof hij er reeds jarenlang bekend was, daalde de groote onbekende in de diepte, terwijl Hassan boven de wacht hield en er op voorbereid was, dat hij ieder oogenblik een sein kon krijgen om zijn heer ter hulp te snellen.

Raffles opende weder zeer voorzichtig de kleine deur en ging achter den grooten stoel zitten, die achter het altaar stond.

Maar heden was deze plaats gevaarlijker dan twee nachten geleden; want Blackhorst zat er op en presideerde de vergadering.

Raffles keek van zijn gevaarlijke zitplaats door de wijde ruimte.

Men had heden ook de groote deur der vestibule opengezet, zoódat de ruimte veel grooter geworden was.

Het feest der duivelsbroeders zou ook heden, zooals naar gewoonte, beginnen met de strafzaak van een verrader.

In de groote zaal bevond zich een talrijke, bonte menigte, zoo wel vrouwen als mannen, die in ademlooze stilte naar de uitspraak luisterden, die het hoofd der bende juist voorlas.

De van verraad beschuldigde was een jong mensch,

die in het zwart gekleed was en op een stoel was vastgebonden.

„En daarom zal den verrader den wijsvinger van zijn rechterhand worden afgehakt en tot eeuwige herinnering aan zijn misdaad bewaard worden”, zoo klonk het door de zaal.

Op dit oogenblik ontstond er een woest alarm; men hoorde stemmen door elkander schreeuwen en kon duidelijk de woorden onderscheiden: „Verraad, verraad!”

Blackhorst was door het alarm van het altaar gekomen en naar de plaats gesnel, waar de drukte heerschte, om te zien, wat daar te doen was.

Van dit oogenblik maakte Raffles gebruik, om de ijzeren cassette, die naast den stoel van den meester stond, beet te pakken en zich er mede te verwijderen.

Toen hij uit de diepte en in het bezit van den schat naar boven kwam, sprong Hassan te voorschijn en nam zijn heer de vracht af.

Men den uitroep: „Voorwaarts, Hassan, naar de auto!” verdween Raffles in het nachtelijke duister.

Juist toen hij ter plaatse gekomen was, waar Blackhorst het geheime luchtschip geankerd had, dook er een andere gestalte uit de duisternis op.

„Ben jij het, Charly?” vroeg Raffles haastig.

„Jawel”, antwoordde deze. „Alles is gelukkig in orde gekomen. De bende moet nu reeds in handen der politie zijn.”

„Ja”, zei Raffles, terwijl hij het schip voor de afvaart gereed maakte, „ze zijn reeds in het hol. Vaart direct weg, Blackhorst en Wabson kunnen ieder oogenblik hier zijn. Thans ben ik nieuwsgierig of Baxter aan mijn uitnoodiging gevolg heeft gegeven en alleen komen zal.”

Bij deze woorden sprong hij in het schip, terwijl Charly in het duister verdween.

De schroeven van het schip draaiden en langzaam ging de reusachtige vogel de lucht in.

Op dit oogenblik kwamen Blackhorst en Wabson ademloos aangerend en zagen met verwondering de vliegmaschine door de lucht verdwijnen...

Toen het eerste corps politie-agenten, dat onder geleide van inspecteur Baxter stond, voor het huisje aan den straatweg naar Willesdon, dat Raffles hen had aangewezen als de toegang tot den schuilhoek der duivelsbroeders, was aangekomen, kwam een jongmensch, gekleed als een automobilist, uit de zijgang en vroeg aan een der agenten: „Is mijnheer de commissaris Baxter hier?”

Deze kwam naar voren en keek den jongen man uitvorschend aan.

„Ik heb een brief voor u, mijnheer de inspecteur.”

„Van wien?” vroeg Baxter wantrouwend.

„Dat kan ik niet zeggen”, antwoordde de chauffeur. „Ik heb den heer tot aan het station gebracht en daar gaf hij mij den brief.

Voor een goed drinkgeld loet men zoo iets gaarne!”

De inspecteur nam den brief aan, opende dien en las bij het licht der lantaarn van een der politie-agenten:

„Zeer geëerde heer Inspecteur!

Als u dezen brief ontvangt, staat u voor de oplossing van een groot raadsel. Ik wil u de oplossing van een grooter raadsel aan de hand doen, wanneer u zich precies houdt aan hetgeen ik u opgeef. — Ik weet, dat u gaarne iets zoudt willen ontdekken omtrent de geheimzinnige vliegmaschine. Ook dit wil ik u mogelijk maken. —

Zoodra u uw opdracht hier vervuld hebt, verzoek ik u aan den oostelijken kant van het Shepherds bosch te komen; daar is de vliegmaschine en wacht.

U behoeft niet alleen te komen en daarom sta ik u toe, den detective Marholm mee te brengen; anders echter niemand!

Wanneer u deze voorwaarde in acht neemt, dan zult u veel gewaar worden, wat van belang voor u is. Maar indien u mij overrompelen wilt en meer menschen wilt medebrengen, dan wordt u niets gewaar! — U weet, dat ik altijd woord houd en verwacht daarom, dat u doen zult, zooals ik u mededeel.

Uw toegenegene

JOHN C. RAFFLES.”

Toen Baxter dit gelezen had, wischte hij zich het zweet van het voorhoofd.

Hij bevond zich in een eigenaardige gemoedsstemming; aan den eenen kant gevoelde hij een ontembare woede tegen den grooten gentleman-dief, die hem steeds weer om den tuin leidde; aan de andere zijde echter gevoelde hij jegens Raffles een soort van dankbaarheid, die hem, naar het scheen, wilde helpen om zijn doel te bereiken.

De tweede en derde afdeling van de agenten was intusschen ook aangekomen en daaronder bevond zich ook Marholm.

De inspecteur gaf hem een wenk en toonde hem den brief.

„Dat is mooi,” zeide Marholm. „Door Raffles wordt onze roem steeds grooter. Maar waar is de bode, die den brief bracht?”

Baxter keek in het rond ten einde den chauffeur te zoeken, maar die was verdwenen...

„Maar wat mankeert u heden toch, mijnheer de inspecteur?” vroeg Marholm. „U neemt alles zoo kalm op en zijt niet zoo opgewonden als anders, wanneer Raffles teekenen van leven geeft?”

Baxter antwoordde niet dadelijk; hij scheen over iets na te denken. — Eindelijk zei hij:

„Ik geloof toch, dat het goed is, wanneer wij precies zoo handelen als Raffles voorschrijft.”

„Dat is verstandig van u, mijnheer de inspecteur”, zei Marholm en klopte Baxter op den schouder.

Intusschen hadden de agenten van politie zich verzameld en Baxter drong er nu op aan om het hol van de „duivelsbroeders” binnen te dringen.

Het huisje met de groene vensterkozijnen lag stil en vreedzaam en niemand zou denken, dat het zooveel misdadigers verborg.

Een gedeelte der agenten werden rondom het huisje en in den voortuin geposteerd; anderen moesten de wacht houden aan de rechter- en linkerzijde van den uitgang en moesten zich zoo dicht tegen den muur aanplaatsen, dat zij van het binnenste gedeelte van het huis niet konden worden opgemerkt. Eindelijk ging Baxter naar de deur en klopte — zooals Raffles hem had opgedragen — drie keer aan.

Het deurraampje werd geopend en Baxter deed het consigne „Goddam” hooren, terwijl hij zijn rechterhand op zijn hart legde.

Het raampje werd gesloten en eenige oogenblikken daarna ging de deur open.

Op hetzelfde oogenblik drongen van beide kanten de agenten het huis in.

In een ommezien was de huishoudster overmeesterd en had, nog voor zij eenig geluid kon geven, een prop in den mond.

Onder bevel van Baxter en Marholm drong de politie naar binnen.

Alles werd precies zoo afgespeeld als Raffles dit had opgegeven. In een verder verwijderd vertrek bleven de agenten staan en terwijl een van hen op een knop ging staan, die in den vloer was aangebracht, drukte Marholm op een veer aan het venster.

Tot aller verbazing zonk plotseling de eene wand

naar beneden en voor zich zagen de verbaasde agenten een onderaardsche ruimte, die met menschen gevuld was, uit de meest verschillende standen der Londensche bevolking bestaande.

De agenten hadden hun revolvers in de rechterhand, in de linker de gummistokken en nu riep Baxter met een donderende stem tot de overrompelden:

„In naam des konings, gij zijt mijn gevangenen!”

In het eerste oogenblik waren de overrompelden als wezenloos; maar spoedig braken zij in een luid alarm los.

Allen trachtten een uitweg te vinden en plotseling werd er zelfs op de agenten geschoten.

Er begon een geweldige strijd. — Eindelijk gelukte het den agenten toch, de bende meester te worden. Allen werden geboeid, in kleine troepen naar het naastbijgelegen station gebracht en daar voorloopig opgesloten in een extra-trein.

Toen de laatsten weggebracht waren, bleven alleen inspecteur Baxter met Marholm en een vijftal politieagenten achter.

„Raffles heeft weer woord gehouden”, zei Baxter en een soort van bewondering sprak uit zijn stem. „Zullen wij nu het tweede gedeelte van ons avontuur wagen?”

„Dat komt mij verreweg het beste voor, mijnheer de inspecteur!”

„Maar als Raffles ons nu eens in de val wil lokken?” vroeg de inspecteur.

Marholm lachte. „Hebt u wel ooit gehoord, dat Raffles tot zulke middelen zijn toevlucht neemt? —

Wanneer Raffles zijn woord geeft, dan vertrouwt ik daarop!”

„Welnu, laat ons dan in Godsnaam gaan,” zei de inspecteur.

De vijf agenten werden ter bewaking achtergelaten, terwijl Baxter en Marholm vertrokken.

Toen deze beide heeren den hoek van een straat om waren, waardoor de vrije blik over de weide belemmerd werd, wees Marholm voor zich uit en sprak:

„Daar schijnt iets te zijn!”

„Bent u de inspecteur Baxter en is u mijnheer Marholm?”

„Ja”, antwoordde Baxter en keek den roodharigen Bob wantrouwend van ter zijde aan.

„Mag ik u verzoeken, het luchtschip nader te bekijken?”

„Maar ik dacht, dat Raffles hier was”, zei Baxter verwonderd.

„Heb de goedheid de machine te bekijken”, zei de roodharige weer.

Door nieuwsgierigheid gedreven, was Marholm naderbij gekomen en bekeek de hevels en schroeven van het luchtschip.

Ook Baxter volgde den bediende en deze zei toen:

„U ziet, mijne heeren, dat dit een toestel is, dat gebouwd is naar het systeem „zwaarder dan de lucht”; dus in tegenstelling met het ballon systeem „lichter dan de lucht”. Ze wordt gedreven door de kracht van den motor.

Wees zoo goed, wat nader te komen, mijne heeren, dan zal ik u de behandeling toonen.”

Baxter en Marholm stapten in het schip.

Nauwelijks hadden ze hun voeten er in, of Raffles drukte op een hevel en de geheimzinnige vogel verhief zich in de lucht.

„Maar kerel! wat doet ge nu”, schreeuwde Baxter en wilde er uitspringen; maar de roodharige hield hem vast en riep lachend:

„Er nu uitspringen is levensgevaarlijk! Ik verzoek u dus, om het u gemakkelijk te maken. U bent hier volkomen veilig. Wanneer u misschien uitstappen wildet om Raffles af te wachten, dan verklaar ik u, dat dit onnoodig is, want ik ben Raffles zelf.”

Met deze woorden nam de roodharige zijn pruik af en boog voor den verbaasden inspecteur.

Marholm riep onophoudelijk:

„Fameus! Fameus!” en sloeg zich onophoudelijk op de knieën.

Raffles liet de Condor een kleine zwenking maken; drukte daarna op een anderen handel en de vogel ging eenige honderd meter hoog de lucht in.

Baxter, die zeer langzaam weer tot zichzelf was gekomen, riep op bevelenden toon:

„Raffles, ik neem je gevangen en beveel je in naam des Konings, om ons dadelijk weer naar beneden te brengen.”

Raffles lachte en zei:

„Ik heb den grootsten eerbied voor Zijne Majesteit den Koning. Maar hier ben ik zelf koning, koning van de lucht en laat mij bovendien niets bevelen. Maar uw verlangen naar den aardbodem begrijp ik volkomen en ik zal aan dat verlangen ook voldoen, zoodra ik den tijd er voor gekomen acht.

U zult mij wel gelooven, mijnheer de inspecteur, dat ik u en den heer Marholm niet vergeefs hier naar

boven gevoerd heb en ik wil u mijn redenen daarvoor uiteenzetten.

Ik heb tot mijn genoegen gezien, dat u de lieden uit de spelonk van de duivelsbroeders hebt opgelicht.”

„Wat”, riep Baxter verwonderd, „hebt ge dat gezien? Waar dan?”

„Dat, mijnheer de inspecteur, is mijn geheim.”

„Kerel, ge hebt zeker een verbond met den duivel gesloten!” zei Marholm.

„Dat nu juist niet, mijne heeren. Doch om uw kostbaren tijd niet langer op te houden, verzoek ik u, mij nu aandachtig aan te hooren. U gelooft misschien, mijnheer de inspecteur, dat u bij de groote vangst, die u gelukt is, ook den hoofdpersoon mee gepakt hebt.”

„Dat denk ik toch wel”, stamelde Baxter.

„Neen, mijnheer de inspecteur, de beide hoofdschuldigen, waarbij de hoofdaanvoerder der bende, zijn u ontsnapt.”

„Maar hoe weet ge dat?”

„Dat is alweer mijn geheim.”

„Maar ge zult mij toch hun namen wel willen noemen?”

„Ook dat zal ik niet doen, maar eenige nadere omstandigheden zal ik zoo nauwkeurig omschrijven, dat u den schuldige wel herkennen zult.”

Baxter en Marholm luisterden aandacht.

„Ik heb reden te vermoeden dat nog in dezen nacht, zoo niet alle beiden, dan toch zeker aan een er van de rechtmatige straf zal voltrokken worden.

Nu zou het kunnen gebeuren, dat men mij er van verdacht hield en de hoofdoorzaak, waarom ik u op dezen tocht heb meegenomen, is, om mij een alibi te verschaffen.

Weest zoo goed op uw horloges te kijken, mijne heeren.”

Beiden haalden hun horloges te voorschijn en zagen, dat het drie uur in den ochtend was.

„Hebt ge u genoegzaam overtuigd van den tijd, dan dank ik u, mijne heeren. — Verder wilde ik u het bewijs leveren, dat het geheimzinnige luchtschip, dat geheel Engeland in beroering brengt, niet door Deutsche spionnen bestuurd wordt”

„Maar door Raffles”, zei Marholm, terwijl hij luidkeels lachte.

„Zeer juist”, antwoordde deze en ging daarna voort:

„Daar deze beide zaken nu door ons besproken zijn, kan ik u wel weer naar den aardbodem begeleiden.”

Zonder eenig antwoord af te wachten, drukte Raffles op een hevel.

En dadelijk ging het schip weer naar beneden.

Nauwelijks had de Condor den aardbodem weer be-
roerd, of Marholm sprong er uit. Hij had bepaald niet
goed uit zijn oogen gekeken, want bij het er uitspringen
viel hij op den grond.

„Hopla”, riep Raffles, „maak toch zoo'n haast
niet.”

Baxter volgde voorzichtiger.

Op het oogenblik, dat hij vasten bodem onder zijn
voeten voelde, draaide hij zich om en riep:

„Raffles, gij zijt gevangen! In naam des”

Verder kwam hij niet.

Raffles, die zeer goed de bedoeling van den inspec-
teur had geraden, drukte weer op een knop en majes-
tueus zweefde het schip met den daaraan hangenden
inspecteur in de lucht.

„In 's Hemels naam, halt!” schreeuwde de inspec-
teur.

Raffles maakte zich vroolijk om den angst van den
kleinen man en zei lachend:

„Wilt ge heel aardig zijn, mijnheer de inspecteur,
en mij beloven, niet meer van gevangen nemen te
spreken, dan laat ik u heel zachtjes naar beneden; zoo
niet, dan moet ge zóó hangend, de reis maar met mij
over Londen maken en dan breng ik u eerst te Scot-
land Yard naar beneden, dat wil zeggen, als ge dan
nog hangt.”

„Scherts toch niet”, kermde de inspecteur.

Raffles draaide den hevel weer om en de machine
ging langzaam weer naar beneden.

Marholm, die vol zorg den gevaarlijken toestand
van zijn chef gezien had, kon weer ruimer ademen,
toen deze weer naast hem stond.

Raffles was intusschen met zijn schip weer de hoogte
ingegaan en groette beleefd.

Onwillekeurig nam inspecteur Baxter ook zijn hoed
af en keek verwonderd den verdwijnenden reuzen-
vogel na.

TIENDE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige moord.

Toen Blackhorst zijn luchtschip in de lucht zag
zweven, ontsnapte een vloek zijn lippen.

„Wij zijn verraden, verraden van alle kanten!” riep
de kleine, dikke Wabson. „Ook deze Bob is een ver-
rader.”

„Stil”, gebod Blackhorst. „Om te schreien en te
weeklagen is nu geen tijd, wij moeten op onze eigen
veiligheid bedacht zijn. Thans voorwaarts, voor-
waarts! Zoo spoedig mogelijk!”

De beiden stormden naar de chaussee, die van het
noordwesten in rechte richting naar Hyde Park
voert. Zij hadden geluk bij hun vlucht; nauwelijks
hadden zij eenige duizenden meters in razenden loop
afgelegd, of zij zagen in de verte de lichten van een
auto naderen. Het rijtuig was leeg en wilde naar Lon-
den terugkeeren.

„Duivels, dat was nog een geluk”, sprak Black-

horst, toen hij uitgeput in de kussens van het rijtuig
achterover lag.

„Wie zou nu de cassette met de schatten gestolen
hebben?” vroeg Wabson.

„Wat weet ik daarvan! In alle geval dezelfde, die
de politie op ons afgestuurd heeft. — En nu ook nog
de vliegtuigmachine verdwenen! — Wist ik maar, of Bob
misschien een domme streek heeft uitgehaald en nu
ergens in de wolken rondzweeft, of dat hij misschien
zelf de verrader is”, bromde Blackhorst in zichzelf en
knarste op zijn tanden.

„Wat zal er nu gebeuren?” jammerde de kleine
Wabson.

„Stel je toch niet zoo onnoozel aan! Wij zullen
bijeepakken, wat er aan geld en geldswaarde voor-
radig is en dan zoo spoedig mogelijk Engeland ver-
laten. Ziet ge wel, dat het goed was, dat ik den kost-

baren steen niet in de cassette gesloten heb, want dan was hij voor ons verloren geweest."

Onder deze redeneeringen was de auto tot in de Fleetstreet gekomen. Blackhorst betaalde den chauffeur en ging met zijn vriend in huis.

„Wat heeft dit nu te beteekenen?" riep hij. „Zijn dan vandaag allen gek geworden? Het oudje heeft niet eens de huisdeur gesloten."

Hij sloot de deur aan de binnenzijde en ging met Wabson naar zijn werkkamer.

Toen Blackhorst het electrisch licht ontstak, bemerkte hij niet, dat de wandbeschildering waarboven de vreemde wapens hingen, zich bewoog.

„Ik ben warm!" riep Blackhorst en wierp overjas en hoed op een stoel, om zich het gelaat, dat van angst en opgewondenheid zoo wit als krijt was, af te drogen.

Toen zijn blik op Wabson viel, die geheel in elkan- der gedoken in een stoel was neergezonken en wien het schreien nader stond dan het lachen, werd hij nog woedender:

„Huil niet als een meisje, kerel, doch help mij lie- ver om alles bij elkander te pakken."

De kleine man ging naar de ijzeren brandkast, die Blackhorst intusschen had geopend, toen hij met een luide gil achteruit sprong.

Wabson knieën knikten, en hij riep geheel en al verschrikt uit:

„Om Gods wil, wat scheelt je?"

Blackhorst keek verbijsterd in de brandkast; de oogen puilden hem uit het hoofd, en met een stem, schor van opgewondenheid schreeuwde hij:

„Kijk eens! Alles is verloren"

Buiten zich zelve van woede, tastte hij in de brand- kast en haalde er het kleine gouden afgodsbeeld uit. Op de plaats, waar tot dusverre de kostbare steen had geschitterd, bemerkte men een groot gat waarin een brief stak.

Met bevende handen vatte Blackhorst den brief aan en opende hem:

De schat is in mijn bezit! Gij zijt het slacht- offer van uw eigen hebzucht geworden. Eens heb ik u wraak gezworen, die heden genomen is. Ik was Bob. Het verraad van de duivelsbroeders is mijn werk. De vliegmachine is in mijn bezit.

JOHN C. RAFFLES.

Met een waanzinnigen kreet en in razende woede slin- gerde Blackhorst het beeld naar den grond.

Op dit oogenblik was het alsof de venstergordijnen levendig werden. Drie mannen kwamen er van achter

te voorschijn en wierpen zich op het beeld, dat over den grond rolde.

Het waren de drie Indiërs, die — zoo als Raffles goed had ingezien — des nachts bij Blackhorst had- den ingebroken om het wonderdadige oog te stelen, dat volgens de courantenberichten in het bezit van Blackhorst was.

Door de vroegtijdige terugkomst van Blackhorst wa- ren zij in hun voornemen gehinderd geworden en had- den zich bij zijn komst in de kamer verscholen.

Toen Blackhorst de drie mannen plotseling uit hun schuilhoek te voorschijn zag komen, dacht hij dat de po- litie hem op de hielen zat, of dat Raffles teruggekeerd was; kortom hij was als krankzinnig, kreeg een dolk van den muur en stortte zich in zijn blinde woede op den grijzen Asru en stak hem het staal diep in het lichaam.

De oude man gaf een gil en richtte zich op.

Toen zijn beide begeleiders het bloed van hun chef zagen vloeien, vertrokken hun gezichten, hun oogen fonkelden en zij haalden hun dolken te voorschijn, waarmee zij zich op Blackhorst en den ongelukkigen Wabson wierpen.

In weerwil van zijn diepe wonde probeerde Asru hen van hun voornemen af te brengen, doch het was reeds te laat; want in hetzelfde oogenblik doorboorden de dolken de harten van de beide overrompelden en zon- der eenig geluid te geven stortten zij neer.

„Wat hebt ge gedaan?" sprak de grijsaard; daarna begaven hem zijn krachten en door het vele bloedver- lies zonk hij neer.

De beide Indiërs hielden zich nu met hun ouden chef bezig en gingen zijn wonden verbinden.

Daarna doorzochten zij met den meesten spoed de brandkast en alle hoeken om den kostbaren steen op te sporen. Maar te vergeefs; hij was spoorloos ver- dwenen.

Daar al het verdere zoeken zonder resultaat bleef, namen zij den grijzen Asru, die intusschen weer bij- gekomen was, tusschen zich in en verlieten het huis, zonder nog een enkelen blik op de beide lijken te werpen.

... ..

Aan de oostzijde, ver buiten Londen, in Eastham, leidde een eenzame straatweg door een bergachtige streek.

Op vrij verren afstand van alle andere menschelijke woningen stond een eenzaam huis, waarachter slechts een klein tuintje lag. Tot voor eenige jaren had het

steeds leeg gestaan, doch sedert eenigen tijd werd hier een geheimzinnig leven geleid.

Drie buitenlanders hadden met het doel om studiën te maken, het huis, dat onder het toezicht van een notaris in Londen stond, gehuurd.

De vrij groote vertrekken in het gebouw waren onbewoond, slechts boven in een vertrek, waarvan de vensters op de kale heuvels uitzagen, bespeurde men leven.

Voor de vensters hingen geen gordijnen en de opkomende zon bescheen een armoedig strooleger, waarop een mooie jonge vrouw neerlag, die wanhopig de handen wrong en hevig schreide.

Langzaam stond zij van haar ellendige legerstede op, ging naar het venster en fluisterde met de oogen ten hemel gericht :

„Mijn God, hoe lang zal deze ellende nog duren? En hij? Waarom blijft hij toch zoo lang weg?”

Opeens hoorde zij een luid gegons door de lucht, dat haar opmerkzaamheid trok. Met haar oogen trachtte zij de duisternis te doorboren, om de oorzaak van het geluid te vinden.

Plotseling trad zij achteruit.

Door den mist naderde een donker gevaarte, dat er uitzag als een reuzenvogel.

Verschrikt keek de verlatene naar het gedrocht en hield de handen voor haar oogen, alsof zij een dreigend ongeluk ontgaan wilde.

Intusschen was de spookachtige vogel steeds dichtter het huis genaderd en streek langzaam neer bij het eenzame venster.

Een luid geklop tegen de vensterruiten deed haar op nieuw schrikken, totdat een wel bekende stem riep: „Kysagotami!”

Met een jubelkreet nam zij haar handen voor het ge-
laat weg en ging naar het venster.

„Kysagotami, kunt ge open doen?” riep Raffles.

De aangesprokene antwoordde ontkennend en deelde mede dat de vensters gesloten waren.

„Dan zal ik ze inslaan!” riep Raffles en plotseling vlogen de glasscherven om hem heen.

Door de daardoor ontstane opening kwamen twee mannen te voorschijn.

De eerste was Charly. Daarna kwam Hassan binnen, die met een vreugdekreet zich voor de voeten van het meisje neer wierp.

Raffles zelf bleef in de vliegmaschine om het te besturen en gaf van daaruit zijn bevelen.

„Charly, kijk eens, of de deur van binnen geopend

kan worden. Hassan moet vooreerst als schildwacht hier blijven.”

Reeds na weinige oogenblikken keerde Charly terug, met het bericht dat de deur open was.

„Goed, ik kom dadelijk,” zei Raffles en legde de machine vast.

Intusschen brachten Charly en Hassan Kysagotami naar de benedenvertrekken. Toen Raffles binnenkwam wilde de jonge vrouw hem voor de voeten vallen.

„O mijn redder, mijn bevrijder, hoe zal ik u danken!”

„U behoeft mij niet te bedanken, Kysagotami; want ik heb slechts mijn plicht gedaan. Ik heb u in deze gevaren gestort en daarom ben ik voor uw leven en veiligheid verantwoordelijk.”

De jonge vrouw keek om zich heen en vroeg angstig: „Zullen wij deze verschrikkelijke plaats niet zoo spoedig mogelijk verlaten?”

„Neen,” antwoordde Raffles, „wij willen onze vijanden hier afwachten.”

„O, doe dat niet! Ik bid u stel u niet aan nieuwe gevaren bloot, want u weet niet hoe verschrikkelijk mijn stamgenooten in hun wraak zijn.”

„Laat dat maar aan mij over, Kysagotami. Wat er zal gebeuren, is alleen voor onze eigen en uwe veiligheid.”

Raffles droeg Hassan op, voor de deur de wacht te houden en mede te deelen, zoodra er iets verdachts was waar te nemen.

Nog terwijl Raffles met Hassan sprak en hij hem zijn bevelen gaf, wankelde Kysagotami, en ving Charly haar in zijn armen op.

Nu eerst vertelde de ongelukkige, dat zij sedert twee dagen niets gegeten had.

De onmenschen hadden gehoopt, haar door honger tot bekentenis te brengen, waar het heilige oog der Siwa verborgen was.

De jonge vrouw had nauwelijks iets genuttigd of Hassan trad binnen en deelde mede, dat de Indiërs op komst waren.

Raffles spoedde zich naar buiten en overtuigde zich er van, dat de drie personen langzaam naderden. Asru scheen gedragen te worden.

Raffles begreep dadelijk wat er gebeurd was.

„Wij zullen een gemakkelijk spel hebben,” zei hij, en deelde zijn orders uit.

Kysagotami werd in een afzonderlijk vertek gebracht en de drie mannen wachtten de Indiërs nu af binnen het huis.

Toen zij de deur wilden openen sprongen Raffles en Hassan ieder op een der Indiërs toe en wierpen hen omver; terwijl Charly den gewonden Asru in ontvangst nam.

In een oogenblik tijds waren de beide eersten geboëid en lagen hulpeloos op den grond.

Bij het licht der electriche lantaarn, die Raffles intusschen ontstoken had, herkenden de Indiërs hun vijanden en begonnen vreeselijk te vloeken.

Raffles gelastte hen te zwijgen en wendde zich tot den gewonden Asru, die, ondersteund door Charly, in een hoek zat.

„Ge zult wel inzien, dat iedere tegenstand doelloos is,” zei hij nu, „gij zijt in onze macht. Ik wensch intusschen niet door u als vijand te worden beschouwd en ik zal u ook niet als vijand behandelen. Ik wensch vrede met u te hebben en wil u helpen uw eed getrouw te blijven, wanneer ge mijn voorwaarden aanneemt.”

De schitterende oogen van de Indiërs vestigden zich op Raffles en Asru zei:

„Spreek! welke zijn uw voorwaarden?”

Raffles zweeg een oogenblik en ging toen voort:

„Ik weet, dat gij het wonderdadige oog van Siwa zoekt....”

„Dat gij gestolen hebt,” viel Asru hem in de rede.

Raffles glimlachte en antwoordde:

„Ik wil niet met u twisten. Ik verklaar u dat ik bereid ben u den kostbaren schat, waarvoor u de verre reis ondernomen hebt, terug te geven.”

De oogen van de Indiërs fonkelden en onwillekeurig trachten zij zich op te richten.

„Als gij,” ging Raffles voort, „u door een heiligen eed wilt verbinden, nog heden Engeland te verlaten en onverwijld naar uw vaderland wilt terugkeeren!

Wilt gij dat?”

De geboeide Indiërs keken zwijgend naar Asru. Deze vroeg:

„Wanneer wilt ge ons het heilige oog terug geven?”

„Dadelijk,” antwoordde Raffles en haalde een klein pakje te voorschijn. Zoodra hij het omhulsel verwijderd had, straalde de steen in zijn vollen glans.

Na een poos verklaarde Asru:

„Goed, wij zijn bereid den eed te zweren, als ge ons den steen dadelijk wilt teruggeven.”

Raffles, Charly en Hassan namen voor de veiligheid hun dolken en pistolen in de hand. Daarop werden de boeien van de Indiërs losgemaakt en bij het schijnsel der electriche lamp zwoeren de Indiërs, wat Raffles verlangde.

Zij zwoeren, nog denzelfden dag Londen te zullen verlaten, om er nooit weer terug te keeren. Verder moesten zij bezweren, dat zij het leven van Kysagotami zouden eerbiedigen en dat zij zich zouden onthouden van alle pogingen om wraak te nemen.

Hetzelfde moesten zij ook ten opzichte van hun stamgenooten beloven. Eerst toen zij dit alles bezworen hadden bij den heiligen Brahma, overreikte Raffles hen den kostbaren steen.

Kysagotami had in den grootsten angst alles afgeluisterd en ademde nu, als van een groote zorg bevrijd, weer ruimer, nu zij zich veilig wist en zeker van haar leven was, door den heiligen eed van haar stamgenooten.

Thans bestegen alle vier den „condor”, dien Raffles naar een geheime plaats stuurde, die hij reeds eenige dagen geleden voor dit doel had uitgekozen.

Van hier uit bracht hij Kysagotami weer naar haar woning, alwaar zij door mevrouw Warner en Ellen met tranen van vreugde werd ontvangen.

De vrouwen gevoelden zich gelukkig, dat het dreigende gevaar voor het leven van Kysagotami, door de goedhartigheid van Lord Lister, verdwenen was.

.....

Na dezen nacht vol beroeringen waren inspecteur Baxter en Marholm juist weder te Scotland Yard aangekomen.

Zij konden er natuurlijk niet aan denken om te gaan slapen, want de overbrenging der gevangenen uit het hol der verdoemden, gaf aan allen handen vol werk.

Reeds schoot de ochtendzon haar stralen naar de aarde, toen inspecteur Baxter eindelijk zijn werk gereed had.

Hij bevond zich in een eigenaardigen toestand; hij wist zelf niet of hij zich ergeren of verheugen kon.

Aan den eenen kant was hij er trotsch op dat hij succes had gehad bij de duivelsbroeders; terwijl het hem aan den anderen kant erg verdroot, dat Raffles met het luchtschip ontkomen was.

„Ik denk dat wij nu toch wel een uurtje rust kunnen nemen, Marholm.”

„Dat meen ik ook,” antwoordde deze.

„Wij hebben gedurende den afgelopen nacht genoeg moeite gehad.”

Eensklaps ging de bel van de telefoon en inspecteur Baxter werd dringend verzocht aan het politiebureau in de Fleetstreet te komen.

„Dat is om gek te worden,” bromde Baxter, „wat zou er nu weer gebeurd zijn?”

Het bericht luidde, dat men juist een vreeslijken dubbelen moord ontdekt had. Baxter moest onmiddellijk naar Fleetstreet 87 gaan.

„Met slapen is het voor heden uit,” zuchtte Baxter. „Vooruit dus maar Marholm, ga mee.”

Toen de beambten daar ter plaatse waren aangekomen, vertoonde zich een vreeselijk schouwspel aan hun oogen. Midden in het vertrek van Blackhorst lagen op het kostbare Indische tapijt, dat geheel met bloed gedrenkt was, de lijken van Blackhorst en Wabson.

In beide borsten stak nog het moordwerktuig: de dolk der Indiërs.

Toen de arts constateerde dat de dood van beiden om ongeveer drie uur des morgens was ingetreden, keken Baxter en Marholm elkander verschrikt aan. Thans begrepen zij waarom Raffles zich zijn alibi verschafte had! — — —

Ofschoon de grootste wanorde in het vertrek heerschte en de brandkast open stond, scheen er toch van het geld en de kostbaarheden niets gestolen te zijn. Een der beambten schoof een rustbed op zij en liet plotseling een kreet van verwondering hooren; want daar lag een gouden voorwerp.

Hij nam het op en het bleek een gouden afgodenbeeld te zijn, waaruit met geweld een edelgesteente was gebroken, dat een oog had voorgesteld.

Toen ze dit zagen dachten beiden onmiddellijk aan het artikel voorkomende in de courant van den vorigen dag.

„Kijk eens, de Indische steen en als moordwapenen de Indische dolken; zou daar geen verband tusschen bestaan?”

Bessie, die weenend in de voorkamer wachtte, werd

geroepen om nader gehoord te worden en verklaarde, stellig en zeker, dat de wapens niet afkomstig waren van de verzameling van haar heer.

Van deze verklaring werd acte genomen en de rechter van instructie zeide:

„Dan schijnt het mij wel toe dat wij de moordenaars dezen keer ver weg moeten zoeken.”

Deze moorden gaven aan de autoriteiten handen vol werk. Men kon de zaak niet tot klaarheid brengen en de dader bleef onbekend.

Bij een onderhoud, dat de rechter van instructie met Baxter had, gaf deze als zijn meening te kennen:

„Deze beide kerels hebben loon naar werken gekregen, want zij waren, zoo als nu blijkt, de hoofdaanvoerders van de duivelbroeders.”

„Dat is goed en wel, mijn waarde inspecteur,” antwoordde de rechter, „maar wij moeten niettemin toch trachten de moordenaars te ontdekken.”

Baxter haalde de schouders op en zweeg.

Na verdere vruchteloze bemoeiingen door de justitie, werd van de zaak procesverbaal opgemaakt en eerst na verscheidene maanden werd de zaak weer besproken doordat in de „Times” een mededeeling voorkwam, waarin gemeld werd dat het op zoo'n geheimzinnige wijze verdwenen oog van den heiligen Siwa was teruggevonden en onder groote feesten teruggebracht was naar zijn oude plaats in den Siwa-tempel te Nyagrodha.

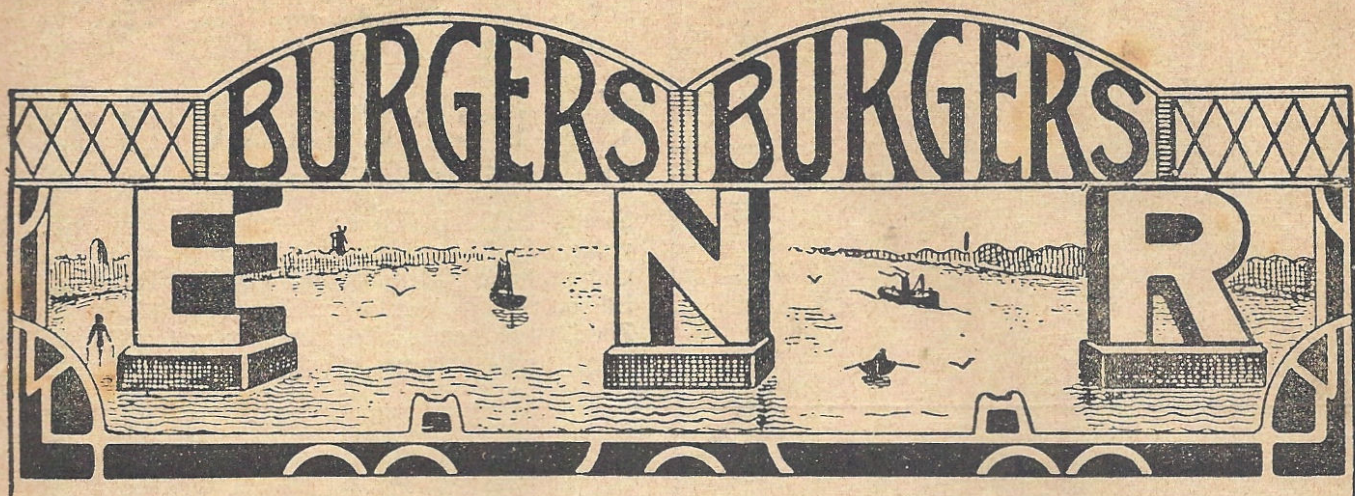
Toen inspecteur Baxter dit las zeide hij in zich zelf:

„Dezen keer schijn ik Raffles inderdaad onrecht aangedaan te hebben; in deze zaak is hij zeer zeker onschuldig!”

Titel van het volgend nummer (69):

„Op jacht naar zich zelve”.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

HAARLEM, 6 Maart 1912.

Aan de Directie van de E. N. R.
voorheen H. Burgers.

MIJNE HEEREN,

Den 20 April 1900 betrok ik van Uwe fabriek een rijwiel tweede klasse; het is dus de volgende maand **twaalf jaar** geleden en nog nimmer heb ik eenig gebrek aan mijne machine kunnen ontdekken, niettegenstaande ik er in die reeks van jaren dagelijks gebruik van heb gemaakt en ik sinds Mei van het vorige jaar in Bloemendaal wonende, den afstand Haarlem—Bloemendaal minstens vier maal per dag afleg.

Het is mij een behoefte U dit ongevraagd mede te deelen, terwijl U desgewenscht van dit schrijven gebruik kunt maken, waar U zulks gewenscht acht.

Hoogachtend

Uw Dw. Dr.
MR. JOOST DE GRAAFF.